10. Årg. APRIL 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Missionärsbostad i Honan-fu.

Innehåll:

Jesu Kristi ansikte. — Krisen i fjärran Östern och den kristna kyrkan II. — En kort öfversikt öfver året 1904. — Meddelanden från redaktionen. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Minnesbyggnad öfver martyrerna i Kina. — Jullådorna. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina". Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Jesu Kristi ansikte.

Af *Charles Inwood.*

Så vanställdt var hans utseende, icke likt en mans, och hans skepnad icke lik Adams barns. Es. 52: 14.

Jag vill i dag vända edra tankar till *Jesu Kristi ansikte.* Ingen i hela historien har tilltalat människor så mycket som Jesus Kristus. Artister, bildhuggare och poeter hafva tänkt mycket på, huru han såg ut, och i våra dagar finnas i världen flera bilder af vår Herre Jesus Kristus än af någon annan. Men de flesta, som betrakta dessa bilder, *se* icke hans ansikte, ty det är icke med det yttre ögat, endast med *själens,* vi kunna se Jesus. Vi minnas, hur Frälsaren sade till Tomas: »Emedan du har sett mig, tror du; saliga äro de, som icke se och dock tro.» Detta visar oss, att det är bättre att se med trons ögon än med förståndets. Herre, öppna därför vår själs ögon, att vi må se din skönhet och din härlighet!

Hvad är det vi se, under det vi betrakta Jesus Kristus? Vi se i hans ansikte en underbar skönhet. Jag önskar, att jag kunde säga eder, hvad jag stundom sett af denna Jesu skönhet och härlighet, under det jag i tyst gemenskap stilla hvilat hos honom. Hvad jag sett, har ibland alldeles smält min själ, och jag har tänkt: »O, att jag kunde tala om för andra, hvad jag sett!» Men vid våra bemödanden att visa andra, hvad vi själfva sett, förgår mycket af hans skönhet. Det är alldeles, som när jag ibland om vårmorgnarna gått ut på landet och därvid sett daggdroppar glittra på grässtrån och buskar. I solskenet har hvarje daggdroppe sett ut som en gnistrande diamant. Men, när jag brutit af en kvist för att taga den med mig hem och visa den för de mina, har hela skönheten försvunnit. På samma sätt är det omöjligt för en själ att beskrifva för andra, hvad hon sett af Jesu härlighet. Hvar och en måste själf se den. Men, när vi under helig tystnad se på Jesus, då skåda vi en skönhet, sådan som icke någonstädes annars.

Hvad skola vi vidare säga om renheten i Jesu anlete? På våra ansikten finnas i andligt afseende många syndafläckar, mycket, som bringar vanära öfver Jesus. Men *hans* ansikte är utan fläck. Han, vår Frälsare, blef aldrig besmittad, ehuru han dag efter dag under sin jordiska vandring kom i beröring med världens synd. Vill du se en obefläckad renhet, du finner den endast hos Jesus Kristus.

Men i detta ansikte finna vi äfven lidande och sorg. Vi veta, att stora lidanden och sorger kunna lämna spår efter sig i en människas ansikte. Äfven Jesu Kristi ansikte har blifvit plöjdt, fåradt och vanställdt, men det af sorger och lidanden, burna i vårt ställe, ty vår Gud har lagt all vår synd på Lammet. Han bar den bort, och nu talar hvarje spår af sorg i Jesu ansikte till dig och mig om hans återlösande kärlek. Därför utbrister Esaias, när han ser upp i detta ansikte: »Han blef sargad för våra öfverträdelser och slagen för våra missgärningar, näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi helade.» Men, liksom denna sorg och detta lidande i Jesu ansikte uppenbarar den kärlek, som dref honom att bära allt detta för vår skull, så uppenbarar äfven detta lidandesuttryck Guds faderskärlek till dig och mig. Jesus Kristus dog på Golgata för att visa dig, såsom intet annat kunde hafva gjort, huru mycket Gud älskade dig. Medan du ser på Jesu ansikte, kan du därför något litet börja fatta, huru mycket din Fader älskar dig.

Men det är äfven från en annan synpunkt, vi kunna betrakta Jesu ansikte. Jag önskar, att du tänker på din Frälsare, icke endast sådan han tedde sig på Golgata, när han var så vanställd af lidande, att människor icke ville se på honom, utan såsom han nu lyser i härligheten i sin Faders närvaro. Ty lika visst som Jesus *dog* på korset för oss, lika visst *lefver* han nu i sin Faders närvaro för oss, lefver han för att förlåta oss alla våra synder.

Om din själ verkligen försjunker i betraktande af Jesus Kristus, skall denna syn göra, att du förlorar all önskan att komma i besittning af jordens ömkliga småting, hvilka snart förgås. Det berättas om den store danske artisten Dannike, att han af Napoleon ombads att mot en stor penningsumma måla en tafla, föreställande Venus. Dannike, som just slutat en målning af Jesus Kristus, och som användt tio år på att söka framställa sina tankar om honom, gaf Napoleon till svar: »Sire, jag kan icke måla en hednisk gudinna, sedan jag tillbragt tio år med att se på Jesu Kristi ansikte.» Och jag vill säga, att jag känner ingenting, som så kan slå ned vår världslighet, om vi äro lefvande kristna, som att dag för dag betrakta just Jesu Kristi ansikte.

Hvad skola vi vidare säga om den kraft, det mod och det tålamod, som åskådandet af Jesus gifver? Om du finner det svårt att möta förföljelse, se på Jesus! Om du känner det svårt att vittna om Jesus, se på honom! Om du ryggar tillbaka för lidande, förebråelser eller förluster, se på honom! Under inflytandet af detta ansikte skall du våga hvad som helst. Ett af skälen, hvarför där är så litet mod i Jesu lärjungar, är, att de endast då och då fästa blicken på Jesus. Om du vill hafva mod och tålamod, lär dig då att lefva under inflytandet af detta ansikte!

Hvad skola vi sedan säga om Kristi makt att förvandla oss? Aposteln Paulus talar själf härom, då han säger, att, under det vi se på Jesu Kristi härlighet, blifva vi därigenom förvandlade. När Stefanus blef martyr, såg han upp och fick se Jesus, och så föll ljuset af hans härlighet tillbaka på honom själf. Om du lefver i Jesu Kristi närvaro, skall hans härlighet förvandla också dig. Hans renhet skall bannlysa din orenhet; hans talamod skall bannlysa din otålighet; hans frid skall bannlysa din oro; hans kärlek skall bannlysa din själfviskhet. Och in i din ande och ditt lif skall det komma en härlighet, som visserligen icke tillhör »ditt eget jag», utan Jesus, en härlighet, som icke är från jorden utan från himmelen.

Må nu Anden få fästa din blick på Jesus! Håll sedan på med att se på honom, tills du får skåda honom i härligheten, där skuggorna äro för alltid borta! Amen.

Krisen i fjärran Östern och den kristna kyrkan.

II.

En faktor, som särskildt nu är af vikt att beakta, är Japans inflytande öfver Kina. Under de sista åren har detta inflytande varit i ständig och snabb tillväxt. Port Arthurs fall kan ej annat än gifva det ny kraft. Omedelbart efter boxarupproret stiftades en förening, som kallas »Östasiatiska Förbundet». Detta förbund står under ledning af prins Inonye och har sitt hufvudsäte i Tokio. Filialer äro redan upprättade i alla delar af Japan, Korea och Kina. Dess syfte uppgifves vara: 1) Att beskydda Kina, d. v. s. att verka för Kinas integritet. 2) Att arbeta för tidsenliga reformers införande i Korea och Kina. 3) Att noga följa med samtida händelser för att, när så behöfves, kunna uppträda med kraft. 4) Att i dessa länder (Korea och Kina) söka väcka fosterlandskärleken till lif. För närvarande finnes det troligen ingen politisk rörelse, som har större möjligheter för sig än just denna.

Om Japans inflytande i Kina under 1904 skrifver Times' korrespondent: »Handelskammaren har hela året stått under ledning af en japanes. Japaner hafva noggrannt undersökt och kartlagt hela landet från Urga i norr till Yunnan i söder liksom från Kashgar i yttersta västern till Gula flodens mynning i öster. Den 21 april afslutade en japanes sina två års långa undersökningar af Central-Asiens handelsvägar. Japanerna i Kina räknas numera i tusental.» I Chefoo, en af Kinas minsta traktathamnar, finnas 200 japaner, och i Tientsin, där ett större område upplåtits åt dem än åt någon annan nation, uppgår deras antal till 1,400.

Dessa fakta äro, från hvilken synpunkt man än betraktar dem, mycket intressanta. Orsaken, hvarför vi här påpekat dem, är, att vi önska betona den stora förpliktelse, som därigenom pålägges den kristna kyrkan. Statsmännen hafva utan tvifvel noga öfvervägt deras inverkan på den politiska ställningen. Betrakta väl vi deras innebörd så noga, som det höfves dem, hvilka fått i uppdrag att evangelisera världen? Amiral Nelson lär en gång hafva yttrat: »Ett rätt användande af fem minuter kan afgöra en hel drabbning». Har ej detta sin tillämpning äfven i den andliga striden?

Kinas närvarande utveckling är mycket betydelsefull. Kineserna hafva lämnat sin gamla åskådnings ankarfäste. De äro färdiga att låta sig ledas af hvem som helst, som förstår konsten att vinna deras förtroende. Och hvem förstår det så väl som Japan. Ras, uppfostran, religion äro de band, som sammanbinda dessa båda folk. Den behandling, de rönt af européerna, har däremot endast verkat bortstötande. Vi nämna blott Englands opiekrig, Amerikas och Australiens afspärrningspolitik, den våldsamma vandalism, hvartill de europeiska trupperna gjorde sig skyldiga år 1900, och den förödmjukande behandling, de kinesiska arbetarne underkastats i Syd-Afrika. Tidningen »Spectator» säger med rätta: »Aldrig har något annat civiliseradt folk så ofta och så länge varit utsatt för förolämpningar som kineserna.»

Kinas nuvarande ställning är i korthet följande: I kampen mot européerna hafva kineserna legat under. Mot sin vilja hafva de tvingats att helt och hållet upplåta sitt land för andra nationer. Men de förödmjukande erfarenheter, de fått göra, hafva hos dem väckt och bringat till mognad beslutet att söka tillägna sig hemligheten af västerlandets makt. Däraf följer deras stora villighet att lära af oss. Denna mottaglighet ger missionen oerhörda möjligheter att gagna dem. Men huru länge kommer väl detta tillstånd att fortfara? Japan har under det nu pågående kriget visat sig vara i besittning af stor motståndskraft. Därför kan man vänta, att Kina hädanefter nästan uteslutande skall taga Japan till sin läromästare. Låt vara, att japanerna f. n. äro mycket frisinnade i sina åsikter och synas vilja häfda den fria konkurrensen, man måste dock komma ihåg, att de ännu väsentligen äro en hednisk nation, och att de lärare, som komma därifrån, ej kunna väntas blifva kristendomens förespråkare. I framtiden blir det därför utan tvifvel svårare för européerna att vinna kineserna, än hvad nu är fallet. För närvarande äro de mycket mottagliga för inflytelser utifrån, men detta stadium hör snart till det förgångna. Huru det är svårt att förutse, hvad framtiden bär i sitt sköte, kan man dock vaga säga, att ett så gynnsamt tillfälle, som nu erbjudes att evangelisera Kina, aldrig kommer att gifvas.

Men Kinas evangelisering har betydelse ej blott för kineserna själfva utan för hela den öfriga världen. I det förflutna har Kina varit inneslutet inom sig själft. I religiöst och sedligt hänseende har dess folk blott helt obetydligt utöfvat något inflytande på andra folk. I framtiden kommer det att blifva helt annorlunda. Hvarje dag visar, att utvecklingen nu går i motsatt riktning. Själfva de skrankor, som uppsatts för att hindra invandringen af kineser till Amerika och Australien, liksom de förödmjukande villkor, under hvilka de kinesiska arbetarne lefva i Syd-Afrika, förråda den fruktan, hvarmed Kinas växande inflytande betraktas i världen. Förenta staternas regering fann det t. o. m. nödvändigt att gifva vika för Kinas hot att icke deltaga i utställningen i S:t Louis, så vida ej de inskränkningar undanröjdes, som gjorts för de kinesiska utställarne. Kina kommer att allt kraftigare resa sig mot de orättvisa undantagsregler, andra nationer velat uppställa för dem. »Låt dessa 426 millioner kineser få del af alla nutidens moderna uppfinningar, och hvem kan beräkna följderna? De äro i besittning af landområde; de äga tillgångar; de hafva folk, och nu hålla de äfven på att förskaffa sig kunskaper».

En af Kinas missionsveteraner har yttrat: »På grund af Kinas stora folkmängd, dess sammanhållning, dess höga intellektuella och moraliska egenskaper, dess förflutna historia liksom dess närvarande och framtida förhallande till öfriga nationer är arbetet på detta folks omvändelse det viktigaste uppdrag, som Kristi kyrka fått sig anförtrodt i sin verksamhet utåt.»

Borde ej de spännande händelserna i fjärran Östern komma som en kraftig kallelse till hvar och en af oss att allvarligare än förr insätta hela vår kraft i detta stora och heliga verk? Men hur skall detta kunna ske? Helt säkert är mer *bön* af nöden. Vi kunna ej alla gå ut som missionärer, men alla kunna vi bedja, och bön är visserligen missionsarbete. Pastor Gordon säger i sin bok om bönen: »Det är lika möjligt för oss att genom bön vinna hjärtan för Gud i det aflägsna Indien och Kina, som om vi själfva vore där. Visserligen kunna vi ej utöfva en lika mångsidig verksamhet som missionärerna därute, men därför är vårt inflytande ej mindre verkligt. Du kan i denna stund gå in i din kammare, sluta dörren till och lika verkligt tillbringa en half timme i Kina, som om du personligen vore därute. Du kan sålunda genom bönen lika verksamt deltaga i missionsarbetet i Kina, som om du själf vore där, ja, genom den kraft, du genom din bön har öfver människor, i sann och verklig mening, fastän du är här hemma, vara en missionär bland hedningarne.»

Toges dessa väckande ord till hjärtat, och vore alla kristna villiga att på detta sätt dagligen deltaga i missionens verk, skulle problemet: Kinas evangelisering, ej länge förblifva olöst. En sådan bön skulle hafva till följd, att somliga måste gifva sig själfva åt arbetet, och att andra mer frikostigt måste bidraga med medel till missionens bedrifvande.

Väckelsen i Wales är ett kraftigt bevis på hvad Gud kan och vill göra till svar på trons bön, och den väcker hos mången nytt hopp för andra delar af Herrens stora vingård. Böra ej de uppmuntringar, Herren gifvit oss i Wales, komma oss att akta på Herrens kallelse till oss från Kina och göra oss villiga att utgifva oss själfva mer helt till bön och tjänster för detta lands behöfvande folk?

M. B.

En kort öfversikt öfver året 1904.

(Ur marsnumret af China's Millions).

Det första, som fäster vår uppmärksamhet vid en återblick på året, är, att antalet dop så väsentligt ökats. Det uppgår till 2,384 eller 25 % mer än förlidet år. Bland dessa döpta hafva alla de provinser, i hvilka missionen har stationer, representanter utom Junnan. Medan inga dop förekommit i denna provins, som alltid har ansetts som en af de hårdaste och mest otillgängliga i hela kejsarriket, äro utsikterna på mer än en af dess stationer ljusare än någonsin, och äro de arbetande fulla af hopp med afseende på framtiden.

I ett andligt företag är det svårt att med siffror angifva resultaten, och medan vi tacka Gud för de påtagliga bevis för hans verkande, som framgå af de statistiska uppgifterna, äro vi fullt medvetna om, att man icke genom sådana kan sluta sig till framgången i det hela.

I förhållande till vårt vidsträckta verksamhetsområde och till det allvarliga, trogna arbete, som utföres, kan det ju se ut, som om anslutningen till församlingarna vore ringa. Det bör ihågkommas, att det f. n. vore mycket lätt att nästan i oändlighet intaga församlingsmedlemmar, emedan hos kineserna begäret är större än någonsin att inhämta västerländska kunskaper, och emedan många äfven frestas att tillvinna sig yttre fördelar, som de tro kunna ernås genom anslutning till utländingarna. Men målet är i första hand icke en stor kyrka utan, såvidt möjligt är, en ren kyrka. Följaktligen underkastas sökarne en ytterst noggrann pröfning. Hänsyn tages icke endast till deras kunskap utan äfven till deras karakter och uppförande. Att utforska människors bevekelsegrunder och uppfatta, i hvad mån dessa inverka på deras handlingar, är icke under några omständigheter lätt. De förändrade förhållanden, som nyligen inträdt i Kina, och som i större eller mindre grad ingripa i folkets lif, hafva för missionärerna gjort det svårare än någonsin att rätt bedöma ställningen samt hos dem framkallat en ökad noggrannhet och ännu mer bön än förr, när det gäller den viktiga angelägenheten att pröfva dopkandidater. Det är därför en stor anledning till uppmuntran, att trots alla åtgärders vidtagande för att förhindra personer att af ovärdiga skäl begära inträde i församlingarna, antalet medlemmar ändock så betydligt ökats.

Bland mycket annat, som varit uppmuntrande, må äfven nämnas, att hos en stor del af folket råder ett starkt aftagande i deras afgudadyrkan. Inom icke få distrikt visar sig en växande misstro till de falska gudarne. I Hunan t. ex., en gång den mest antikristliga provinsen i hela kejsarriket, finnas f. n. hundratals familjer, som hafva förstört sina afgudar, medan i Shansi hela byar hafva uppgifvit sin afgudadyrkan. Ehuru förstörandet af afgudarne icke nödvändigt bevisar, att en verklig sinnesändring ägt rum, är det dock ett brytande med det förgångna, som innebär ett frigörande från århundradens inrotade vidskepliga föreställningar, och något, som ådagalägger en icke ringa grad af mod.

Vidare måste nämnas, hvad som är ett ännu större prof för kineserna, förstörandet af de s. k. fädernetaflorna, hvilket i de flesta fall medför förföljelse. Trots detta hafva en mängd sådana taflor blifvit brända eller på annat sätt förstörda och det äfven af sådana kineser, som icke äro upptagna i de kristna församlingarna. Dyrkan af förfäderna utgör ett af de förnämsta hindren för kristendomens utbredande i Kina, och villighet att förstöra dessa fädernetaflor är därför hos dem, som blifvit »sökare», ett nästan otvetydigt bevis för uppriktigheten af deras intresse för evangelium.

Vi hafva äfven stor anledning till tacksamhet mot Gud, för att i de 15 provinser, där C. I. M. har sin verkningskrets, det på det hela varit så fredligt. Lokala oroligheter hafva visserligen ägt rum på en och annan plats, såsom i Shensi, Shansi och Honan och likaså uppror i Kwei-chau. Men oroligheterna hafva mer varit riktade mot den rådande dynastien än mot utländingarne eller de kristna. Tack vare regeringens skyndsamma och kraftiga ingripande hafva de äfven hastigt undertryckts utan att för missionsarbetet medföra några allvarliga

följder. Att boxarerörelsen på nytt utbröt i södra Honan tycktes en tid hota arbetet i Kuang-chau-distriktet. Några af de omvända och af sökarne fingo därvid äfven lida åtskilligt.

Trots allt detta hafva nya undersökningsresor mångenstädes företagits, och för att nå folket hafva många och omväxlande medel användts. Evangelium har blifvit förkunnadt vida omkring. Med de mest uppmuntrande resultat hafva evangeliska gudstjänster hållits på olika platser. Fördomar hafva undanröjts, och bland alla klasser har man med vördnad lyssnat till frälsningens budskap. Likgiltighet och motstånd hafva nog funnits, men på det hela har folkets och myndigheternas hållning varit lika vänlig. Man har bättre än förr förstått och äfven lärt sig uppskatta missionärernas vistande i landet. Troligen har det aldrig varit ett så allmänt frågande i sinnena som nu. Hvad som är visst är, att aldrig så många varit uppriktigt intresserade för evangelium. I sanning behöfves det bön, för att den säd, som är utsådd, må genom den Helige Andes verkan gro och bära frukt.

Meddelanden från Redaktionen.

Broder *Rikard Andersson* anlände genom Herrens nåd lyckligt till Shanghai den 19 februari. Afresan från England skedde den 10 januari.

* * *

Redaktionen ber äfven få meddela, att fröken *Maria Harms* ingått äktenskap med missionär *W. T. Gilmer*, tillhörande C. I. M., samt afflyttat till stationen Hungtung (Shansi). Vi tillönska vår syster, som i S. M. K. blir mycket saknad, Guds välsignelse i sina nya förhållanden.

Från hemarbetet.

Från många olika delar af vårt land hafva vi med glädje erfarit, att på missionens allmänna böndag, d. 14 mars, vänner till S. M. K. varit samlade för att i gemensam bön lägga fram missionens angelägenheter och äfven hembära Herren tack för all hans nåd under det förflutna verksamhetsåret.

I Stockholm var en ganska stor skara samlad på Hushållsskolan, 19 V. Trädgårdsgatan. Härvid hölls först misssionsföredrag af br. *E. Folke*, som, utgående från orden »För Gud är ingenting omöjligt», i stora drag visade, huru Guds verk gått fram i Kina. Sedan talade herr *A. F. Tiselius* öfver orden: »Gud är trofast, som har kallat oss till gemenskap med sin Son, Jesus Kristus.» Böner, åkallan och tacksägelse uppsändes därpå af flera bland de närvarande. Vi känna oss förvissade om att de kära missionsarbetarne i Kina på ett särskildt sätt fingo erfara förbönens kraft och välsignelse (Kol. 4: 12, 2 Tess. 3: 1, 2).

Resturer under april.

1. För missionär Erik Folke:

Örebro den 19; Alingsås den 21, Göteborg den 22—26; Venersborg den 27; Lidköping den 28 och Mariestad den 30.

2. För sekreteraren:

Sollefteå den 13—14; Umeå den 16—17; Vännäs den 18—19; Bureå den 21; Byske den 22; Skellefteå den 23—25.

Brefafdelningen

Ishi den 29 dec. 1904.

Älskade vänner i Herren!

»Frukta icke, ty jag är med dig — jag hjälper dig.» Es. 41: 10.

Dessa ord, som gåfvos mig den oförgätliga afskilningsdagen, den 18 sept., hafva alltsedan varit mig mycket dyrbara, och under hela resan har jag fått erfara, huru Herren själf varit nära för att hjälpa i stort och smått.

Mitt älskade hem i Örebro lämnade jag den 24 sept. på morgonen. Såväl där som i Hallsberg, men särskildt vid Kumla station hade en stor skara vänner samlats för att säga farväl. Ett varmt tack till enhvar af eder för all eder kärlek! I Kumla hade jag ock att säga farväl till mina kära föräldrar och syskon, men Herren gaf både mig och dem all den nåd, vi behöfde, och tog bort det bittra i skilsmässan. I Malmö mötte jag min reskamrat, fröken Karin Andersson, utsänd af Helgelseförbundet. Söndagsmorgonen den 25 sept. stego vi ombord på färjan till Köpenhamn. Det var med blandade känslor, vi sågo hemlandets kust försvinna, men Herren fyllde våra hjärtan med fröjd öfver den *nåden*, att vi fingo lämna *något* för *honom*, som gaf *allt* för oss.

Ett par timmars järnvägsresa förde oss till Korsör, hvarifrån vi med ångbåt foro till Kiel. Där hade vi att genomgå tyska tullen, men Herren förde i vår väg en tysk-talande engelsman, en varm missionsvän, som hjälpte oss, och vi behöfde ej ens öppna våra saker. I Hamburg hade vi att byta om tåg, och, ensamma som vi voro, var det ej så lätt, men en af tjänstemännen gaf beredvilligt all den hjälp, vi behöfde, och vi kunde endast tacka Gud för all denna nåd. Komna till Basel möttes vi af vänner från Basel-missionen, som förde oss till Missionshemmet, och där tillbringade vi några timmar. Det var mycket intressant att bese detta stora hus, hvarest så många missionärer fått sin utbildning. I missionens museum sågo vi ock samlingar från nästan alla världens länder. Vännerna i Basel bevisade oss mycken kärlek, och besöket där var oss en stor glädje. Vi lämnade Basel på kvällen och passerade således Alperna under natten, men, som det var fullmåne, gingo vi ej miste om det storslagna naturscenerieet. Det var tvärtom ofantligt vackert att i det strålande månskenet se den ena snöglänsande toppen efter den andra. I mitt hjärta ljöd det: »Bergen skola vika — men *min nåd* skall icke vika ifrån dig», Es. 54: 10.

Vi kommo till Genua den 27 och gingo ombord å »Prinz Regent Luitpold» den 28 sept. Det var en stor glädje att återse de kära systrarna från London. Vårt ressällskap bestod af 17 systrar, af hvilka 3 varit i Kina förut, och dessa togo nu hand om oss, 14 nykomna, 10 från England, 1 från Italien, 1 från Ryssland och 2 från Sverige. Dessutom fanns en hel del andra missionärer ombord. Vi hade dagligen gemensam morgonbön samt gudstjänster hvarje söndag. Resan var utomordentligt god. Endast ett par dagar hade vi svårare sjögång, och Herren lät mig i stor nåd vara fullkomligt frisk hela tiden. »Han ledde dem säkert, så att de icke behöfde frukta», Ps. 78: 53, var ett ord, som Gud gaf mig under färden, och det blef mig mycket dyrbart. Huru trygga äro vi ej under alla förhållanden i *hans* hand!

Till Shanghai anlände vi den 29 okt. efter 5 veckors resa från Sverige. Vid landstigningen blef en större kappsäck stulen ifrån mig, särskildt kännbart, emedan den innehöll dyrbara afskedsgåfvor, böcker och bref m. m. Jag är dock viss, att äfven detta skall »tjäna till det bästa», om det ock ej synes så för tillfället. »Han vet, hvartill det skall tjäna.»

Vi mottogos med mycken kärlek å C. I. M:s hem, där det f. ö. dessa dagar rådde stor brådska. Det ena sällskapet efter det andra af missionärer skulle nämligen lämna hemmet, och våra vänner hade därför fullt upp af arbete med utrustning och ordnande för alla resor. Särskildt tacksamma voro vi, svenskar, för all hjälp vi erhöllo af missionär Rydberg med fru. Dessa makar hafva nu flyttat till Skandinaviska Sjömanshemmet i Shanghai för att öfvertaga ledningen af detsamma.

De flesta af systrarna reste till språkskolan, men fröken Andersson fortsatte till Tientsin för att förenas med syskonen i norr, och äfven jag fick resa direkt upp till vårt fält.

Redan innan jag lämnade Sverige, afgjordes det, att jag, ifall det gåfves eskort, genast skulle resa upp för att läsa med gossarna Hahne, tills fröken Lagergren återvunnit hälsa och krafter. Herren hade också den önskade eskorten i beredskap. Dr och Mrs Carr (tillhörande C. I. M.), hvilka just återkommit från sin bröllopsresa till Japan, stodo färdiga att återvända till Kai-feng-fu i Honan. Vi stego ombord på en flodångare den 4 nov. och lämnade Shanghai tidigt på morgonen den 5. Som vi reste kinesisk klass, fick jag nu göra min första bekantskap med kinesisk dräkt och mat m. m. Till Hankow anlände vi den 8 nov. efter en mycket skön resa uppför floden. Där träffade vi Mr och Mrs Cheesman, tillhörande Engelska Baptistmissionen i Shensi, och som de skulle passera 2 af våra missionsstationer, beslöts, att jag skulle resa vidare i deras sällskap, då Dr och Mrs Carr lämnade oss.

Följande morgon började vår järnvägsresa. Det var underligt att i tankarna jämföra förr och nu. Förr måste våra syskon uthärda månaders resa i vagn för att färdas den väg, som vi nu tillryggalade på 2 dagar. Andra dagen af vår gemensamma resa måste jag säga farväl till Dr och Mrs Carr, hvilka skulle stanna något i Yencheng, och sedan fortsatte jag med Mr och Mrs Cheesman till Hsü-chow. Persontrafiken var ej öppnad längre än dit, men efter en dags väntan fingo vi medfölja ett gruståg till Cheng-chow, som ligger vid stora stråkvägen från Kai-feng-fu till Honan-Fu endast 3 dagsresor från sistnämnda plats. I Cheng-chow gästade vi Mr och Mrs Lawton, tillhörande Amerikanska Baptist-Missionen, som nyligen öppnat verksamhet å denna plats. Det tog en rundlig tid att hyra kärror. Först efter 4 dagar kunde vi fortsätta resan till Honan-Fu, dit vi kommo den 19 nov. Här mottogos vi af bröderna Blom och Beinhoff, som gjorde allt för vår trefnad och läto oss bo å missionsstationen i 3 dagar, eller tills vi fått hyra nya kärror. Nu följde herr Beinhoff med för att eskortera mig till Yuncheng. Första dagen hunno vi till Sin-an, där vi hjärtligt mottogos af syskonen Stålhammars och Maria Pettersson. De väntade oss och hade t. o. m. middagsbordet dukadt. Någon vidare resa den dagen ville de ej alls höra talas om, hvarför vi stannade öfver natten och fingo således en treflig afton. Syster Sigrid Engström hade samma morgon rest ut till en by, och därför träffade vi ej henne.

Efter ett par dagars resa hunno vi till Gula floden och sade nu farväl till Mr och Mrs Cheesman, som skulle fortsätta till Shensi. Huru bestörta blefvo vi ej, då vi nyligen hörde, att Mr Cheesman insjuknat i tyfoidfeber samma dag, han nådde sin station, och att han dött efter 4—5 dagar! Hans unga änka har återvändt till England. Hon anlände till Shanghai 14 dagar före oss, hade strax sitt bröllop där och är nu på väg hem igen — ensam! Herrens vägar äro i sanning underliga!

Komna till Gula floden fingo vi strax en båt och kommo raskt och lyckligt öfver. Våra körkarlar ville dock ej fortsätta längre den dagen, utan fingo vi stanna i ett värdshus och där tillbringa adventssöndagen. — Nästa dag kunde vi blott färdas helt sakta till följd af mötande ändlösa rader af kameler, åsnor, mulor och kärror, alla lastade med salt från Yuncheng. Men på tisdagsmorgonen den 29 nov. sågo vi ändtligen denna stads murar och befunno oss snart å den stora, trefliga missionsstationen, hjärtligt välkomnade af syskonen Bergs, Sandbergs och Fredrika Hallin. Alla voro förvånade, att jag hunnit fram så snart. Resan från Shanghai hade egentligen tagit endast 16 dagar; den öfriga tiden hade vi hvilat på olika stationer.

I Yuncheng stannade jag 14 dagar. Jag riktigt njöt af att få hvila efter den långa, nästan oafbrutna resan från Sverige, något mer än 9 veckor lång. Huru trofast hade ej Herren ledsagat hvarje steg! Hjärtat var fullt af tack och lof till Herren för all hans nåd.

Målet för min resa var ju Ishi, och hit anlände jag den 13 dec. efter 6 timmars resa från Yuncheng samt mottogs varmt af syskonen Hahnes och deras små samt af systrarna A. Forssberg och M. Harms.

Den 15 dec. började läsningen med Ragnar och Halvar. Efter nyåret hoppas vi, att lille Morris Bergling kommer för att blifva den 3:dje i vår lilla »skola». — Och nu har jag redan firat min första jul i Kina, en fridfull, välsignad högtid, som sent skall glömmas.

Redan tidigt på julaftonen började kineserna komma från byarne i distriktet, och sedan granen blifvit tänd, bjödos de alla in att se densamma. Julsånger sjöngos, och julgåfvor utdelades, hvarefter kineserna glada och tacksamma drogo sig tillbaka. Så firade vi vår julafton, en äkta svensk sådan. Julklappar utdelades, och glädjen var stor bland både små och stora. Den gamla, kära

sången: »Hell dig julafton» m. fl. julsånger sjöngos af hjärtat.

Ett innerligt och varmt tack till enhvar af eder, älskade vänner, som burit mig fram i bön till Herren! Viljen I icke fortfarande bedja om nåd för mig att lära alla de läxor, som möta den nykomna? »*Trofast* är den, som kallar eder, *han* skall ock göra det,» 1 Tess. 5: 24.

De hjärtligaste hälsningar från syskonen!

Eder i Jesus förenade
Maria Nylin.

* * *

Honan-Fu, den 10 jan. 1905.

Käre broder!

Guds frid!

Som du kanske torde veta, har jag ej varit riktigt frisk på mycket länge. I juli månad började jag känna mig dålig, och detta fortsatte till i slutet af augusti, då det syntes vara symptomer till nervfeber, ehuru jag ej då visste det. Jag sökte härda ut i det längsta men måste till slut i hög feber och i det förskräckligaste väglag resa till Sinan för att hos syskonen Stålhammars få nödig vård. Jag var nämligen ensam i Honan-Fu, emedan Carl Blom nödgats resa till Shanghai. Framkommen till Sinan hade jag 41° (C) feber, och vännerna fruktade det värsta, men Herren reste i sin nåd åter upp mig efter en månads sängliggande. Som du förstår, har jag dock sedan ej kunnat vara till mycket gagn. Nu känner jag mig emellertid stark igen och hoppas kunna göra någon insats i arbetet, då det kinesiska nyåret går in.

I början af december gjorde jag tillsammans med en evangelist och tvenne kolportörer en resa västerut i Yungningdalen. Vi besökte flera platser, där sällan eller aldrig någon utländing varit. Vi hade därför en delvis mycket äfventyrlig färd. Ja, på ett ställe voro t. o. m. våra lif i fara. Platsen är mycket illa beryktad, full af röfvare. Men det var ej dessa, som störde vår frid, utan tyvärr platsens egna invånare. Jag hade just stigit upp på en sten och börjat tala till den skara, som samlats, då en af de ledande männen kom fram och befallde oss gå våra färde, hotande att eljest sammankalla menige man och förfölja oss. Jag sökte lugna honom och förklarade, att vi icke öfverskredo våra rättigheter genom att stanna och predika, men han ville under inga villkor höra utan befallde, att det genast skulle blåsas i trumpeterna till samlande af köpingens invånare. Under dessa omständigheter funno vi för godt att följa Jesu anvisning till sina lärjungar i Matt. 10: »då de förfölja eder i en stad, så flyn till en annan». Vi ville ej heller gifva den vilda hopen tillfälle att förgripa sig på oss, emedan detta hade medfört ett strängt straff för deras samhälle. Underligt är emellertid, att sådant som det nu omtalade kan förekomma i våra dagar, då så ytterst stränga proklamationer äro utfärdade till utländingarnes skydd.

För öfrigt hade vi en angenäm resa bland bergen. Såväl i P-iang som i Yungning pågick studentexamen. Vi fingo därför rika tillfällen att sälja böcker och predika evangelium för stora skaror af ungdom. De uppförde sig också exemplariskt och läste med mycken vördnad våra böcker. På en plats mottogos vi med mycken glädje, fastän, mig veterligt, ingen utländing där förr passerat, och vi fingo där sälja bra med böcker. Två af byns ledande män köpte flera exemplar hvardera och visade därmed intresse i läran. Vid lämpligt tillfälle vore det roligt att åter besöka den platsen och samtala med dessa män. I en annan by blefvo vi däremot mottagna med det vilda tjutet: »Slakta, slakta den utländska djäfvulen!» Det gällde att vara lugn i ett sådant ögonblick och att med visdom och takt kunna hålla den upprörda massan tillbaka. Det var marknad i byn, och följaktligen hade folk samlats från alla kringliggande byar. Det var således ett ypperligt tillfälle att få se en utländing, något, som få eller ingen förut varit i tillfälle till. I spetsen för en väldig hop, som lät höra ett vildt tjut, vandrade jag gatan uppför, tills jag fann en lämplig plats, där jag kunde tala och blifva hörd. Så snart jag öppnade min mun, blef allt tyst omkring mig och lyssnade alla i spänd uppmärksamhet. Till slut utbrast hela hopen: »Han kan ju *tala* och talar *vårt* språk!» — De hade nyss kallat mig »djäfvul» och trodde bestämdt, att jag var en sådan, men det faktum, att jag kunde tala, visade dem, att de hade misstagit sig. Utsatt för den kalla, nordvästliga vinden underhöll jag, nästan stel af köld, detta auditorium i två timmar. Då började skaran skingra sig, och jag fick i frid draga mig tillbaka till värdshuset, dit kolportörerna gått förut för att ordna med rum. Äfven denna gång hade vi anledning att prisa Herren för hans underbara räddning.

På själfva julaftonen kommo vi hem till Honan-Fu. Vi kunde ej annat än rapportera upploppet på den plats, därifrån vi blifvit utdrifna. Prefekten grep kraftigt in och förmådde anstiftaren af den mot oss fientliga rörelsen att inför folket gifva oss offentlig upprättelse. Jag har helt nyligen åter varit där, och jag hoppas, att hädanefter såväl utländingar som infödda troende obehindradt skola få förkunna evangelium i trakten. Förföljelse slippa vi nog ej undan, men tillåtelse att predika ha vi rätt att fordra. När jag i förgar kom hem, gick jag upp till prefekten och tackade för hans vänliga tillmötesgående. Vi samtalade en lång stund. Han är en man, som har varit mycket tillsammans med utländingar och är mycket böjd för reformer. Sedan han kom hit, har ett ordnadt polisväsen införts i Honan-Fu samt gaslyktor uppsatts vid de större gatorna efter utländskt mönster. Det är glädjande att se åtminstone några tecken till lif i denna del af Kina; i allmänhet går det smått med reformerna.

Broder Blom är för tillfället på konferens i Yuncheng. Jag väntar hem honom om några dagar. Öfver det kinesiska nyåret blir jag ensam i Honan-Fu, men jag har god hjälp i våra tvenne evangelister Kong och Cheo samt i vår gamle lärare Chang. Det var denne man, som jag bad om förbön för i S. L. i våras. Att döma af hans lif, har han gått ständigt framåt, och vi hysa godt hopp om honom. Nu ha vi anställt honom såsom vår lärare. Han är mycket hemma i de kinesiska klassikerna och från kinesisk synpunkt en upplyst man. Bedjen fortfarande för honom, att Herren må kunna använda honom till andras frälsning!

Jag hoppas, att jag hinner skrifva och tacka vännerna för mina julklappar; i annat fall beder jag härmed få framföra mitt hjärtliga tack. Vi fingo hit dem strax före jul, just i lagom tid.

Med varma hälsningar till alla vänner.

Din tillgifne
Ossian Beinhoff.

Med anledning af det i S. L. sistlidne mars månad intagna meddelandet angående insamling af medel till en minnesbyggnad öfver Martyrerna i Kina — hvilket meddelande insändes till redaktionen liksom till öfriga missionstidningar — har plats begärts i denna tidning för nedanstående tillkännagifvande:

Minnesbyggnad öfver martyrerna i Kina.

Från den kommitté i London, som bildats för att verka för nämnda syfte, har ingått meddelande, att planen f. n. blifvit uppgifven, emedan flera missionssällskap ställt sig tveksamma och insamlingen på grund häraf icke har utsikt att leda till afsedt resultat.

I öfverensstämmelse härmed inställes äfven insamlingen i Sverige. De medel, som tilläfventyrs influtit, torde, där så ske kan, återlämnas till gifvarne, och, i de fall, där så ej kan ske, äger resp. missionsorganisation bestämma öfver medlens användning.

Stockholm den 31 mars 1905.

O. Bernadotte.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
205.	»Tackoffer» I. L., Stockholm	25: —	
206.	Från Eckerda mfg gm A. B., Hvetlanda	25: —	
207.	»Tackoffer till Gud, som hjälper»	42: —	
208.	K. S., Bornholm, gm F. M.	15: —	
210.	K. G. B., Stockholm	5:	
211.	Vaksala söndagsskola gm E. Ö.	25: —	
212.	D. A., Jkpg i st. f. begrafningskrans till fru J. A.	5: —	
213.	Boda mfg gm J. P., Ofvanmyra	33: —	
214.	»Endast ett litet strå»	50: —	
216.	Matt. 28: 19	50: —	
217.	Från vänner i Ljungberg, Åker, gm K. A.	50: —	
218.	Sparbössemedel från A. S—n	17: —	
219.	L. K. U. F. gm E. W., Lindesberg	11: 79	
220.	Önämnd	20: —	
221.	Kollekt i St Lars kyrka i Linköping gm C. O. K.	5: 06	
223.	d:o i missionshuset gm d:o	17: —	
224.	Ch. A., Vadstena, till fru Böllings underhåll	25: —	
225.	Kollekt gm J. R. till d:o	20: 36	
226.	Från Värna syförening gm A. K.	72: —	
229.	Karlslunda syförening gm E. P.	75: —	
230.	Ulricehamns mfg gm G. T. sparbössem.	21: —	
231.	S. A. B. gm d:o	5: —	
232.	K. W. gm d:o	2: 25	
235.	Till A. B:s underhåll af A. L., Borås	25: —	
236.	E. & M. K., Gbg	25: —	
237.	M. A. å Kinakort	2: —	
238.	J. F. A.	2: —	
239.	»En välsignelse och icke såsom en njugghet»	462: 46	
	Trpt kronor	1,132: 92	
	Trpt kronor	1,132: 92	
240.	Offer i Dufbo kyrka den 12 mars gm C. M.	25: 37	
242.	L. U., Malmberget	5: —	
243.	14 mars, Vadstena	10: —	
244.	N. S., Stockholm	5: —	
245.	Danstorps mfg gm J. A. L.	23: —	
246.	H. P., Karlberg	10: —	
247.	»Tackoffer»	55: —	
248.	K. G. M.	10: —	
249.	Mörlunda mfg gm A. P. R.	40: —	
250.	Gm A. N., Kalmar	14: 48	
251.	Kollekt vid en bönestund i Falun gm J. J.	25: —	
252.	Insamling i Kynholmen i Barkaryds församling gm A. B.	15: —	
253.	Hagg. 2: 9	30: —	
255.	Sparbössemedel gm P. J., Sigtuna	8: —	
256.	A. N., Hackvad	25: —	
257.	N. W. gm J. S., Malmö	2: —	
258.	I. F. till J. af Sandebergs underhåll	300: —	
261.	J. S., Hemsjö	2: —	
262.	I. B.	5: —	
264.	Auktionsmedel från Eksjö gm S. J.	122: 50	
265.	Månstorps mfg gm K. S.	20: —	
266.	Sparbössemedel fr. H. A., Stubbesgård, Skara	1: 65	
267.	A. H. gm E. W., Helsingborg	10: —	
268.	Auktions- & sparbössemedel fr. Mora gm M. S.	230: —	
269.	N. N. gm d:o	50: —	
270.	H. P. Gbg	22: —	
271.	K. F. U. M., Gefle	7: —	
272.	Vid en bönestund i Strömsbro gm K.	1: 05	
273.	A. B., Hofors gm A. H.	5: —	
274.	Vid en bönestund i Hofors gm d:o	5: —	
275.	Vid en bönestund i Torsaker gm A. J. P.	10: —	
276.	Syföreningen »Liljan» i Vadstena till fru Böllings underhåll gm K. L.	50: —	
277.	S. K., Stockholm	20: —	
278.	F. W. B., Sundbyberg	20: —	
279.	Insaml. vid en bönestund i Fridhem den 14 mars gm H. J.	7: —	
280.	Från Stora Mellby Syförening gm K. L. J.	75: —	
281.	P. G.	50: —	2,448: 97

Till särskilda ändamål:

209.	Till H. Linders arbete med bibelklasser i Tongchowfu gm F. M., Glemmingebro	10: —	
215.	L. K. jämte några vänner till Anna Janzons skola	50: —	
222.	K. F. U. K., Linköping, gm C. O. K. till bokfonden	50: 33	
227.	S. J., Örebro: Bidrag till verksamheten i Hancheng	30: —	
228.	E. D., Gbg, till d:o	100: —	
233.	Till Stålhammars för gästemottagning af E. & H.	20: —	
234.	Till d:o af L. B., Herrens tionde	25: —	
241.	Till Stålhammars för gästemottagning af A. M.	100: —	
254.	Kollekt i Sigtuna till bokfonden	12: —	
259.	I. F. Anna Janzons skola	50: —	
260.	Till Berglings gatukapell i Hancheng Jer. 32: 27	100: —	
263.	E. B., till inf. Bibelkvinna i Hancheng	50: —	597: 33
	Summa kr. för mars		3,046: 30
	Under jan. och febr. månader		17,716: 31
	Under jan.—mars månader: kronor		20,762: 61

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Jag skall blifva såsom en dagg för Israel, och han skall blomstra såsom en lilja och skjuta rötter såsom Libanon. . . . Jag har bönhört honom och vill se till honom.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. MAJ 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

General Tung Fuh-hsiang.

Innehåll:

Tjänen Herren med glädje. — Årskonferensen i Yuncheng. — Brefafdelningen. — Familjenotiser. — En dröm. — General Tung-Fuh-hsiang. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Julklädorna. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Tjänen Herren med glädje.

Ps. 100: 2.

(Inledningsföredrag af *Aug. Berg* vid årskonferensen i Yuncheng 1905.)

Den psalm, ur hvilken vår text är hämtad, är den enda i hela samlingen, som har till öfverskrift »en tacksägelsepsalm». I alla tider har den varit mycket älskad af Guds folk.

Den är uppfylld af tacksam tillbedjan och tros hafva sjungits, då tackoffren framburos. — »Alla andra offer skola afskaffas, men tackoffret skall förblifva».

Vår stora förmånsrätt består uti att få tjäna Herren. »Honom allena skall du tjäna». Våra hjärtan få ej delas. Vi äro frälsta för att tjäna och det ej tillfälligtvis, utan för tid och evighet, ej af tvång utan frivilligt.

Men psalmisten uppmanar oss att tjäna Herren *med glädje.* Det kan synas underligt, att en sådan uppmaning behöfves, ty kan det väl gifvas någon större nåd än att få tjäna honom, hvilken änglarne, churu större än vi, tjäna med glädje? När nådens olja blifvit utgjuten i hjärtat, skiner glädjens olja på ansiktet.

Det nu tilländalupna året har för oss alla varit ett år af tjänande. För att förvalta Kristi evangelii offertjänst bland hedningarne hafva vi kommit ut. Kristi kärlek har manat oss därtill.

Hafva vi förrättat vår tjänst *med glädje?* Kanske nödgas vi med sorg erkänna, att den första villigheten att göra, hvad vi ombådos, att gå, dit vi blefvo kallade, ej alltid förefunnits. Då missionsfältet ännu för oss hägrade i fjärran, eller då vi först kommo ut och ännu ej pröfvats, fanns intet för oss för svårt, intet, som vi icke voro villiga att göra. Men eftersom åren gingo och erfarenheten mognade, började vi själfva välja arbete åt oss, och gingo våra tycken och önskningar icke alltid i den rätta riktningen. Glädjens olja, som förut gjort allt för oss så lätt, torkade ut, och det var icke endast de hvardagliga sysslorna, som gingo trögt, själfva vår lifskallelse, förkunnandet af evangelium, blef oss ett tungt bud.

Fråga vi nu, hvad orsaken till detta kan vara, måste vi som så ofta annars gå till oss själfva. Vi skola då finna, att en af orsakerna är den, »att ljuset, som är uti oss», blifvit, om icke mörker, dock fördunkladt. Vår uppfattning om, hvad som är att tjäna Herren, behöfver korrigeras.

Vi, missionärer, böra framför alla andra ihågkomma, att vi kommit ut icke för att utföra det eller det arbetet utan *för att göra Guds vilja.* »Hvad helst han säger eder, det gören», så ljödo Jesu moders ord till tjänarne vid bröllopet i Kana. Nog kunde denna befallning förefalla dem underlig, men de åtlydde den dock, och helt visst ångrade de det aldrig, ty ett sådant underverk, som de snart fingo bevittna, hade de aldrig förr skådat. De fingo erfara *lydnadens välsignelse.* Se vi saken så, då blir allt för oss en gudstjänst. Herren har ofta stora öfverraskningar i beredskap åt oss äfven på missionsfältet. Vår skoltid är ej slut. Somliga få kanske, mer än de känna sig äga krafter till, predika ordet och utföra ett rent evangeliskt arbete. Deras lott synes afundsvärd. Andra återigen tycka kanske, att deras lif förrinner gagnlöst. Deras tid tages i anspråk för hvad som icke *synes* vara missionsarbete utan sådant, som hvilken som helst kunde utföra. Kanske där t. o. m. frampressas en suck, och ljuder det från den missmodiga själen: »Icke trodde jag, att jag skulle komma ut på missionsfältet för att göra detta».

Kära syskon! Sådana frestelsestunder äro eder helt visst icke obekanta. Men hafven I gifvit akt på, att när Herren Jesus i Matt. 25 kap. för dem på den högra sidan uppräknar, hvaruti deras tjänande bestått, han endast nämner hvardagliga sysslor, såsom tjänandet af sjuka, hungriga, fattiga och bedröfvade?

En annan erfarenhet, som I ock helt visst i likhet med mig gjort, är den, att, om vi envist fasthålla vid *vår* mening och fullfölja *vår* vilja, glädjen uteblifver.

Som botemedel mot detta tillstånd af otillfredsställdhet skulle jag vilja påminna om sångarens ord:

»Ack, hvad som eljest vore tungt och svårt på många sätt,
Det gör din nåd, o Jesu, för mig så ljuft och lätt.
Ty kan jag endast tänka vid hvad jag tar mig för:
Det gör jag för min Jesus, hur lätt jag då det gör.»

En annan orsak till missmod är den jämförelsevis ringa uppmuntran, vi röna i vårt arbete, de missräkningar, vi i stället få göra. Ordet predikas för många och anammas af få. De, som komma till tron, kunna räknas en och en, och bland dem finnas i sanning icke många »ädlingar.» De äro oftast från de fattigaste lagren bland folket, och vi äro icke fria från benägenheten att värdera en person efter hans yttre lefnadsförhållanden. Helt visst komma icke heller alla af rena bevekelsegrunder. Många, som en gång gåfvo oss hopp, draga sig tillbaka, och bland dem, öfver hvilka vi en gång gladt oss, inträffa syndafall, som komma oss att betvifla äktheten af deras omvändelse.

Ej underligt då, att tron sviktar, och att missmodets ande vill bemäktiga sig oss såsom fordom profeterna. Ej underligt, om vi börja misstro alla och låta den rättfärdige lida med den ogudaktige.

Låt mig dock skynda att tillägga, det vi aldrig kunna vänta för mycket af det predikade ordet. »Därför att hans själ arbetat, skall han se och mättas. — Talrika skaror skall han få till byte, emedan han utgaf sitt lif åt döden.» Guds rike äger icke blott senapskornets natur utan äfven hvetekornets. Likt senapskornet utvecklas det till något stort från att hafva varit till utseendet nästan ett intet; likt hvetekornet är det underkastadt vissa lagar — först brodd, sedan ax, därefter fullbordadt hvete i axet.

Så må vi då icke misströsta eller fälla modet!

»Tagen, mina bröder, till föredöme i lidande och i tålamod profeterna, som hafva talat i Herrens namn», Jak. 5: 10.

Som den sista och kanske viktigaste orsaken till att vi icke alltid förrätta vår tjänst med glädje, må framhållas, att hos oss själfva den laodiceiska ljumheten kan hafva efterträdt den första kärleken.

Kanske läsa vi våra biblar mer för andras räkning än för vår egen. Vår tid är upptagen af förberedelser till möten, bibelklasser och dylikt. Vi sakna det stärkande, inspirerande inflytandet af likasinnade; vi få aldrig själfva deltaga som åhörare i »den sköna Herrens gudstjänst». Den omgifvande hedendomen och krassa materialismen kastar sina slagskuggor öfver vårt lif, och »fröjden i Herren», som förut varit vår starkhet, förnimmes icke mer. Huru skulle vi då kunna tjäna Herren »med glädje»?

Allt detta manar oss till själfpröfning inför vår Mästare. Då vi nu åter samlats efter ett års arbete i vingården för att af Herren undfå välsignelse, låtom oss bekänna synd och undfå rening! Vederkvickta af det närande och lifgifvande ordet skola vi då återvända till våra olika platser, »stärkta i Herren och i hans starkhets makt».

»Starka efter svaghet», skola vi fastare gripa om Andens svärd, som är Guds ord, fullt förvissade om att »Gud gifver växten». Uppmuntrade af hvarandras umgänge, skola vi ock eggas till uthållighet i arbetet och så ännu en gång uppskörta oss till helig tjänst, förnimmande fröjden och välsignelsen af att *tjäna Herren med glädje.*

Årskonferensen i Yuncheng.

Januari 1905.

Tiden flyr så hastigt, och man tycker sig ej hinna med hälften, af hvad man önskade, förrän ännu ett år gått tillända. Många af oss, som i år voro församlade till årskonferens, tyckte nog i likhet med mig, att det ej var så länge, sedan vi skildes från den förra. Emellertid, här voro vi nu igen. Hade Herren något att gifva oss i år? Det gemensamma vittnesbördet vid konferensens slut, att han mättat våra själar med goda ting, utvisar, att hans källa har vatten tillfyllest.

Vi kommo detta år öfverens om att ej forcera arbetet så mycket utan gifva oss god tid. Vår samvaro räckte därför något öfver en vecka. Hvarje dag voro vi morgon och afton samlade kring Guds ord, då flera af syskonen framburo vittnesbörd om lifvet i Guds Sons tro och vandringen i Anden. Sista dagen firade vi Jesu döds åminnelse. Och så kom uppbrottet, men ej för alla på en gång utan för några då och några då. I matsalen förmärktes det därpå, att sången, hvarmed vi oftast började våra måltider, blef allt svagare, och att borden efter hand blefvo allt färre.

Efter själfva konferensen vidtog det sedvanliga finanskommittésammanträdet. Vid detta granskas alla stationsräkningar från det föregående kvartalet jämte inkomna finansförslag. Det skulle nog vara af intresse för missionsvännerna att en gång vara med vid ett dylikt möte. De skulle då kunna förvissa sig om, att vi samvetsgrant försöka använda hvarje öre. Och förekommer det någon post, som finanskommittéen anser bör strykas ur en inlämnad räkning, får vederbörande stationsföreståndare själf betala summan.

Jag talar af erfarenhet! Svårast känns det, då man af brist på medel nödgas afslå begärda anslag än till skolor, än till nödvändiga reparationer m. m. Därför är det nog också, som dessa möten mycket trötta sinnet, och som vi åter och åter behöfva tillropa hvarandra: »Hafven tro på Gud!»

Bland de praktiska frågor, som under konferensen diskuterades, förekommo sådana som dessa:

Hvilken verksamhet böra vi på vårt fält och under våra omständigheter betrakta som viktigast och mest gifvande?

Kan något göras för att ett närmande mellan de olika församlingarna på hela vårt fält må åvägabringas i en snar framtid?

Hvilka äro de största hindren för ett framgångsrikt arbete?

Hvilka synas vara de vanligaste motiven hos dem, som sluta sig till oss?

Frågorna diskuterades både länge och väl, och det gemensamma utbytet af gjorda erfarenheter var ej utan sin betydelse.

Om Gud vill, komma vi att i sommar anordna ett möte för alla ledarne inom våra församlingar här i Yuncheng. Två af missionärerna utsågos att förbereda frågor och vidtaga nödiga anordningar. Våra missionsvänners innerliga förböner för denna konferens, om den kommer till stånd, utbedes.

Under mötesdagarne samtalade vi ofta med hvarandra om vår stora vänskara i Sverige och Amerika samt bådo Gud rikligen välsigna hvar och en och hos den ene som den andre fullborda hvarje godhetens uppsåt.

Nu är hvar och en af oss på sin plats igen, men förvisso med en ännu kraftigare förnimmelse än förut af broderskapet med Jesus, vår förstfödde broder, och sedan med alla, som äro födda af honom.

August Berg.

Från stad till stad, från by till by.

En härlig solskensdag, lördagen den 3 dec., anträdde jag i sällskap med 3 kinesiska bröder min första längre missionsresa här i Kina. Målet var staden Lo-chuan-hsien, omkr. 17 sv. mil västerut från Hancheng. Norra Shensi är hufvudsakligen ett berglandskap, och här finnas endast ridvägar. Den lilla gångstigen, på hvilken vi färdades, slingrade sig fram i en floddal, som på båda sidor var omgifven af höga berg. Här och där fängslades ögat af naturens vildhet eller af en leende, cypressbeväxt bergkulle. Fåglarne sjöngo: »Hafven ingen omsorg», och flodens kristallklara vatten, som återspeglade Kinas azurblå himmel, sjöng samtidigt Skaparens lof.

Efter att ha firat vår första söndag i ett litet värdshus fortsatte vi på måndagen vår färd och reste sedan hela veckan igenom från by till by. Den ena dagen var den andra rätt lik. Folket i dessa trakter var mycket

fattigt och nödställdt. En afton kommo vi till en liten by, där 3 familjer bodde i eländiga jordkojor. En gammal gråhårig kvinna stod på gårdsplanen och högg ved. Af henne fingo vi veta, att inga andra människoboningar funnos på en svensk mils afstånd. Den gamla såg nästan förvildad ut, där hon stod med håret i oordning fladdrande för vinden. Så kommo sonhustrun och sonen samt »den gamle mannen» ut för att betrakta oss. Alla buro de spår af lidande, nöd och synd. Det rum, som de gamla bebodde, hade intet papper i fönstret. För att i någon mån stäfja den bitande decembervinden hade de i fönsteröppningen plockat in stenar. På den murade sofplatsen hade de intet täcke, endast några kvarlefvor af en halmmatta. Väggen till sonens och sonhustruns rum var gjord af trädstammar och kvistar. Dessa fattiga människor visade oss gästvänlighet och läto oss taga in i ett litet lerhus, som för tillfället stod tomt. Här bäddade jag åt mig, som jag trodde, på en harf, men, då det blef morgon, såg jag, att det var en dörr, flätad af kvistar.

Sedan vi ätit vår kvällsmat, bestående af majsmjöl och vatten, samlade sig nästan alla byns invånare i vår lilla koja. Jag visade dem min utländska paraply, hvars självöppnande mekanism de mycket beundrade, och småningom öppnade sig hjärtana för det glada budskap, vi kommit att förkunna. — I denna trakt hade vildsvinen uppätit nästan all gröda. Vildsvin finnas här i stor myckenhet och komma ofta ned från bergen i hjordar på flera hundra.

Framåt och uppåt gick sedan vår färd, tills vi voro vid källan af den flod, som vi följt. Här förde den lilla ridvägen upp till toppen af ett berg, hvarifrån vi hade en vidsträckt utsikt öfver det ödsliga landskapet. Så långt blicken kunde nå, reste sig bergspets efter bergspets likt käglor mot skyn. Ett litet tempel var det enda, som påminde om människor. Men nere i dalarne, gömda och glömda af människor, bodde arma hedningar, för hvilka Kristus dött och uppstått. Ingen hade ännu bringat dem budskapet om frid och försoning.

Vår väg slingrade sig nu ned för berget, följande loppet af en annan flod. Under det vi färdades genom denna floddal, hade vi tillfälle att frambära frälsningens budskap i många byar. Småningom antog landskapet en annan karakter och öfvergick till en slätt, här och där genomskuren af dessa för Kina så egendomliga raviner. Sluttningarna af dessa utgjordes af terrassformiga åkerfält, och här och där såg man grupper af jordgrottor. Åkrarne på slätten hade förr varit odlade och grottorna bebodda. Nu växte vildgräs på de forna sädesfälten och voro grottorna tomma. Folket, som bott här, hade dött ut under hungersnöden. Vi befunno oss i en verklig öken, och så mycket dystrare blef denna vår färd vid tanken på alla de olyckliga, som här lefvat och dött *utan Gud* och *utan hopp*.

Efter ytterligare ett par dagars resa, hvarunder vi haft tillfälle att predika på ett par marknader, närmade vi oss Lo-chuan-hsien. På långt afstånd kunde vi se stadsmuren, hvilken var högre än husen i staden. Endast tornet på ett afgudatempel höjde sig högre. I stadsporten mötte oss en gammal gumma, som körde i vall sin svarta gris. De många ruinerna talade äfven här sitt tysta språk om hungersnödens härjningar. Vi stannade i staden omkring 2 dygn, sålde skrifter och predikade. Här var samtidigt marknad, så att stora skaror, som kommo in från landsbygden, nu för första gången fingo höra evangelium. Mandarinen visade oss mycken vänlighet och sände oss presenter.

Från denna stad styrde vi färden 5 sv. mil söderut till en liten stad, kallad Chong-puh-hsien. Denna stad var egentligen icke med i vår resplan, men Herren lade den på ett särskildt sätt på mitt hjärta. »Köpen tillfällena», ljöd det om och om igen, då jag bad Herren visa, om vi skulle fara dit eller ej. Framkomna funno vi staden mycket liten, och jag märkte, huru mina kinesiska medhjälpare började frukta, att vi begått ett misstag. Jag uppmanade dem emellertid att tro Herren om stora ting, och innan vi började vårt arbete, förenade vi oss i innerlig bön om välsignelse. Herren besvarade härligt vår bön. Vi fingo sälja mycket flera böcker, än vi vågat hoppas. Vid ett besök i en butik mottogs jag mer än vanligt hjärtligt och inbjöds i ägarens privatrum. Här talade han om för mig, att äfven han trodde på Jesus, och att det fanns omkring 30 personer i trakten, som ville tillhöra honom, och som söndagligen samlades till gudstjänst i en by 3 li utanför staden. En stund efter min återkomst till värdshuset kommo äfven 5 troende män från denna by för att hälsa »p'ing-an» = frid. Jag uppmanade dem att senare på dagen komma tillbaka, då vi gemensamt skulle uppbyggas på vår allra heligaste tro. De återkommo mycket riktigt och förde med sig mellan 30—40 personer. Vi fingo en mycket dyrbar stund. Efter predikans slut tackade och lofvade flera af dessa »förskingrade främlingar» Gud för undfången nåd. Någon utländing hade aldrig förr besökt dem. I sin hembygd (Shantung), hvarifrån de utvandrat på grund af hungersnöd, hade de hört och trott Guds ord men sade sig vara mycket okunniga och i behof af undervisning. Då de om söndagarna samlades, uppbyggde de hvarandra enl. 1 Kor. 14: 26.

O, huru det fröjdade hjärtat att finna en sådan plantering midt i vildmarken, vårdad och vattnad af Herren själf! Underbara dag, då Herrens *fördolda* skola uppenbaras med honom i härlighet! Kära missionsvänner, bedjen för dessa trängda trossyskon!

Efter att ytterligare ha besökt 2 städer och en hel del byar styrde vi kosan hem. Två dagar före jul hemkommo vi lyckliga och tacksamma mot Gud, att vi fått göra denna mycket uppmuntrande resa. Endast på en plats, i staden Chang-hsien, hade vi mottagits mycket kallt och afvisande. Hörde sedan, att katolikernas inflytande nått dit, och att en rättstvist mellan dem och mandarinen uppväckt folkets främlingshat. Landtbefolkningen, som är mindre läskunnig, syntes på vissa platser frukta oss och våra skrifter. De brukade lukta på dem och fråga sina grannar till råds, innan de vågade köpa dem. Eljest mottogos vi öfverallt mycket vänligt, och på hela resan hörde jag intet okvädingsord. Sammanlagdt hade vi färdats omkr. 35 sv. mil i trakter, som med få undantag hittills befunnit sig i fullständigt hedniskt mörker, där aldrig Jesu namn varit nämndt och aldrig en utländing varit sedd. Bedjen, att det ord, som blifvit sådt, må bära frukt i mångas hjärtan!

Syskonen här i Hancheng förena sig med mig i hjärtliga fridshälsningar! Eder i Jesu tjänst

Nath. Högman.

* * *

Haichow den 4 febr. 1905.

»Du ledsagar med din nåd det folk, som du har förlossat.» 2 Mos. 15: 13.

I dag är det den kinesiska nyårsdagen. Det har nu en längre tid varit ovanligt kallt, och snö betäcker marken, något, som är ganska ovanligt i denna trakt. Här i Haichow hade vi nyårsotta, till hvilken trots den skarpa kylan rätt många af de troende infunnit sig.

Sedan det talats något öfver ofvan anförda ord ur Israels barns lofsång, i hvilka vi af hjärtat hade skäl att instämma, bådo några af bröderna så innerligt om nåd att under detta år kunna förhärliga Herren mer än förut. Må detta vara allas vår bön! Ja, må Johannes önskan: »Han måste tillväxa, jag måste aftaga», äfven blifva vår!

Om en vecka börjar här, vill Gud, en half månads bibelkurs för män. Sedan skall en liknande hållas i Puchow. Samtidigt skola kurser hållas för kvinnor.

Före jul hade jag den glädjen att under nära två månaders tid vistas bland de troende i Ruicheng. Detta var mycket uppmuntrande. Bröderna där äro ovanligt nitiska att i tid och otid förkunna evangelium. Nästan hvarje vecka voro vi ute ett par tre dagar och predikade på marknader och teatrar för åhörareskaror, ofta uppgående till flera hundra personer, under ett par dagar säkert till tusentals. Det må nu vara, att de flesta enligt brödernas påstående kommo för att se utländingen, de kommo dock inom hörhåll för evangelii predikan. Många lyssnade begärligt och kommo tillbaka åter och åter för att höra mer eller samtala öfver det hörda. Äfven såldes en del böcker och traktater. Detta var första gången, jag en längre tid var ute på egen hand bland folket, och Herren hjälpte, så att det gick, om än ej alltid så bra. Det var sedan så kärt att komma hem just lagom till jul och åter finna sig af många kära vänner vara ihågkommen med julgåfvor, för hvilka jag härmed vill framföra mitt hjärtliga tack.

Verner Wester.

Den 9 febr.

P. S.

Sedan ofvanstående skrefs, har jag fått vara med några af de troende dels om gatupredikande i staden, dels om ordets förkunnande ute på landet. Kineserna arbeta i allmänhet icke de första dagarna på nya året utan drifva då omkring, liksom sökande något att se och höra. Det var därför lätt att i hast med hjälp af ett dragspel och en gong-gong åter och åter samla stora åhörareskaror. Öfverallt blefvo vi väl bemötta. I går, då vi besökte en stor by, kom någon genast ut med sittbänkar, och på en annan plats kom en gammal respektabel man ut till oss med té och frukt. En god del böcker fingo vi äfven sälja.

Dessa dagar iakttaga våra församlingar den Evangeliska Alliansens bönevecka. De troende här i staden samlas hvarje eftermiddag till gemensam bön i en familj, och det är riktigt uppmuntrande att höra deras brinnande böner med ledning af de föreslagna böneämnena.

D. S.

* * *

I-shï den 8 febr. 1905.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Sedan jag sist skref, har jag blifvit förflyttad från provinsen Shensi till Shansi och är för närvarande stationerad i I-shï. I mitt kall här ute trifves jag allt fortfarande innerligen väl, och jag har all anledning därtill. Svårigheter hafva nog mött isynnerhet med afseende på språkstudierna, men *Herren har hulpit väldeligen igenom allt.* Det är med innerlig glädje, jag tjänar min Mästare här bland Kinas förvillade skaror. De små försakelser, man måste göra, uppvägas rikligen af den stora glädjen, att man får bringa fridens evangelium till dem, som vandra i mörker. Hjärtat är detsamma öfver hela vida jorden, det må klappa i en hvit, gul eller svart människas bröst. Samma stora behof: frälsning från syndens skuld, befrielse från syndens herravälde. Ja, människohjärtat är ett oroligt ting och finner ingen verklig ro, förr än det funnit sin hvila i Gud, i Frälsaren Jesus Kristus.

I slutet af okt. månad reste jag till staden Lin-chin, där vi hafva en utstation, och stannade där till fram emot jul, då jag återvände till I-shï. Som jag i Lin-chin var omgifven af endast kineser, fick jag en god öfning i språket. På denna plats hålles daglig predikan i ett gatukapell samt tältpredikan vid de stora marknaderna.

För att gifva en liten föreställning om, huru man reser här i norra Kina, skall jag i korthet beskrifva min färd till Lin-chin. En oktoberdag lämnade jag I-shï med staden Lin-chin som mål. En längre tid hade vi haft ihållande regn, hvarför jag ej kunde annat vänta än finna vägarna i dåligt skick. Vid 1-tiden på e. m. körde jag ut genom stadsporten på en liten vagn, förspänd med två mulåsnor, och vid 7-tiden på kvällen körde vi in genom porten till Lin-chin's östra förstad. Gatorna trotsade all beskrifning, de liknade en enda stor dypöl. Knappt inkomna i östra förstaden, körde en vagn, förspänd med 2 oxar, emot oss i mörkret. Så fick jag i trenne timmars tid nöjet att vara med om, huru man förgäfves sökte komma upp ur smutsen och förbi hvarandra. Först sedan en tredje oxe blifvit förspänd, lyckades man få upp oxvagnen ur dyn, och så blef vägen fri för oss. När vi så skulle köra vidare, fastnade också vår vagn i gyttjan på gatan; den ena mulan föll omkull och blef liggande. Slutligen lyckades dock körkarlen få djuret på benen igen, så att vi fingo fortsätta vår färd. Efter mer än 9 timmars resa framkommo vi slutligen vid 10-tiden på kvällen till vårt mål. För att tillryggalägga 45 li eller 2 $^1/_2$ sv. mil behöfdes således mer än 9 timmar i en skakande kärra. Det är annat än att sitta i en bekväm boggivagn därhemma och ila fram med snälltågsfart. Men när man trots alla besvärligheter och missöden under färden slutligen når det efterlängtade målet, då har man glömt resans små vedermödor. — Vi hafva nu en tid haft ganska sträng vinter med bitande köld — stundom ända till 16 à 17 °/₀ celsius, och marken har varit betäckt af nästan fotsdjup snö. Det har för mig varit en verklig njutning att promenera omkring på stadsmuren och se ut öfver snölandskapet; det har påmint mig så mycket om vår

gamla kära nord. Och så har det hvita snötäcket hållit en tyst predikan för mig öfver texten i Es. 1: 18: »Hvit såsom snö»! Ja, hur stort är det icke att trots all brist och skröplighet dock ständigt kunna vara hvit som nyfallen snö, emedan blodet renar från all synd och besmittelse, renar stundligen. En gång komma vi också för det blodets skull att få möta våra kära kinesiska trossyskon inför tronen; och då få vi, iklädda snöhvita kläder, gemensamt sjunga Lammets sång. Och till dess, låtom oss icke förtröttas i Herrens tjänst! Med hjärtliga hälsningar till eder alla.

I Herren tillgifne
Andrew Ericsson.

* * *

Sinan Hsien den 15 febr. 1905.

— — —

Vid tiden för det kinesiska nyåret var Herren ibland oss på ett särskildt sätt. Våra gudstjänster voro talrikt besökta, och efter predikan fingo vi hafva bönemöten. De troende blefvo också värmda i sina hjärtan och villiga att predika evangelium utåt landsbygden. Flera anmälde sig att som evangelister biträda dels vid predikandet å marknader, dels vid söndagarnas gudstjänster. Det var mycket uppmuntrande, och jag suckar till Herren om förmåga att rätt använda och leda deras villighet att tjäna. Vi beslöto börja regelbundna gudstjänster ute i några byar, där våra vänners antal är större. Att börja med skulle vi hålla gudstjänst en gång i månaden på tre olika platser. Härigenom hoppas vi nå många utomstående samt vänner, hvilkas intresse är mindre.

Förra söndagen gjorde jag mitt första besök ute på landet, medan min evangelist och en församlingsmedlem skulle leda gudstjänsterna i staden. Med påsen på axeln vandrade jag ut till en by, belägen en mil utanför Sinan. Det var ej särskildt mycket folk, som samlades till förmiddagens gudstjänst, men vi hade det godt tillsammans. På eftermiddagen gingo vi till en närliggande by för att äfven där aflägga ett vittnesbörd. När det blef tid att återvända till staden, kom en kvinna och begärde, att jag skulle besöka hennes sjuke man, som legat till sängs i två månader. Vi gingo så till honom. Han låg i ett mörkt kyffe samt visade sig till en början ej vidare villig att lyssna. Herren rörde emellertid vid hans hjärta, så att han, när vi bedt till Gud, var mycket ifrig att också få lära sig en bön. »Lite' mer, lite' mer», bad han. Det är underbart, när Herrens Ande rör vid ett människohjärta.

På nyåret hade jag i Sinan en 10 dagars bibelklass med de troende bröderna, hvarvid vi hufvudsakligen ägnade oss åt studium af Jesu lif enligt evangelierna samt af Guds folks historia i Moseböckerna. Vår samvaro stärkte oss alla. Nu i februari har syster Engström haft en liknande bibelklass med kvinnorna.

Arbetet på utstationen i Nienchʼi har varit uppmuntrande. O, Herre, gif oss tro och frimodighet för fortsättningen!

En innerlig hälsning till alla kära missionsvänner. Herren göre oss trogna hvar och en på sin plats!

G. A. Stålhammar.

Familjenotiser.

Den 7 januari erhöllo makarna *Sandberg* i Yuncheng en son, som i dopet erhållit namnen *Teodor Gösta Sten Birger*, och den 11 i samma månad föddes hos syskonen *Hahne* i Ishï äfven en son, som erhållit namnet *Olle*.

En dröm.

Drömmar äro intet att fästa sig vid, säga de flesta i våra dagar. Ibland äro drömmar dock af betydelse, likasom de stundom voro det under Gamla testamentets tid. Bland hedningarne tyckes Gud ej sällan uppenbara sin vilja genom drömmar. Kineserna berätta ofta, hurusom de väckts på nya tankar genom någon dröm, huru de ledts att tro på Jesus genom någon uppenbarelse i drömmen. Antingen drömde de, att de sågo någon komma, som hade något underbart att berätta, eller att någon, som de redan hört predika, i drömmen gifvit dem en kraftig varning att ej längre gå likgiltiga för sanningen.

Så t. ex. berättade för någon tid sedan vår gamla tjänarinnna, Chiata-sao, huru hon genom en dröm blef förd till tron på Jesus. Hon drömde, att hon såg en utländsk kvinna komma emot henne med ett underbart budskap. Kvinnan bar om hufvudet en svart slöja, hvars båda ändar hängde ned på ömse sidor om hennes axlar.

Hon skulle på morgonen gå ett ärende till en släkting i en annan by, och när hon trädde in genom porten mötte henne samma kvinna, som hon drömt om, med slöjan hängande på det sätt, hon sett i drömmen. Missionären var fröken A. Janzon, som då var på besök hos denna släkting. Vår tjänarinna fick nu för första gången höra evangelium, och genom det, som hon drömt, fick det för henne en afgörande stor betydelse.

En man vid namn Liu, en af våra församlingsmedlemmar, drömde under en tid af lidande och frestelser, att jag kom till honom och sade, att han skulle läsa Jobs bok. Han efterföljde mitt i drömmen gifna råd och fick härigenom stor välsignelse och frid. Jag hade då ännu ej återkommit till fältet efter flykten. — —

Den dröm, jag i dag egentligen ville omtala, daterar sig från förra veckan. Jag hade i söndags slutat eftermiddagsmötet och gått tillbaka in i mitt rum, då Cheng ta-sao, en ung, troende kvinna, kom in till mig och berättade, att hon haft en sådan underlig dröm. Jag bad henne omtala den. Hon hade, sade hon, drömt, att hon kom in på en gård, där hon såg en ung flicka ligga på en kvarnsten och högljudt gråta. Hon gick till henne och frågade, hvad hon grät för, och fick då till svar: »jag är besatt af en ond ande, och ingen kan drifva ut honom åt mig». Cheng ta-sao svarade då: »du skall bedja Jesus drifva ut honom. Han kan göra det». I detsamma vaknade hon med dessa ord på sina läppar.

Nästa afton, sedan det blifvit mörkt, hörde hon gråt och jämmerrop från gården intill. Hon tog då en bänk med sig, ställde den utmed muren till nästa gård och steg upp för att se, hvad som försiggick därinne. Hon fick då se, huru allt, som tillhör besvärjelser, var framsatt. Hon såg en man bränna rökelse framför en afgud, medan en ung flicka låg förtviflad på gården med båda sina händer genomstuckna af långa nålar. Nålarna voro

instuckna under naglarne och händerna inklämda mellan ett par trästickor. Andebesvärjaren var ifrigt sysselsatt än med att bränna rökelse, än med att klämma den arma flickans af nålar genomstungna händer, samt frågade då och då den onde anden, hvad han hette, från hvilken trakt han kommit, samt hvilken hög ande han tjänade.

Han fick intet svar, hvarför samma tortyr under flickans klagorop fortsattes ända till midnatt. När besvärjaren slutligen gick, befallde han flickans moder att stänga porten åt gatan och strö aska utanför för att låta människor förstå, att en ond ande gästade det huset, och att därför ej besök kunde tagas emot.

När Cheng ta-sao slutade sin berättelse, frågade jag, om hon sagt, hvad hon yttrat i drömmen, att Jesus kunde utdrifva onda andar. Hon svarade: »Nej, den familjen vill inte hafva något med mig att göra; de tala ej till mig, då jag möter dem». »Men», sade jag, »tror du inte, att det var just det, Gud menade med att låta dig drömma detta, innan det hände? Nu skall du säga dem, att Jesus kan utdrifva onda andar och också säga dem, att jag vill komma och bedja med dem». »Jag kan ej komma in på deras gård», svarade hon, »porten hålles stängd». »Ropa det då öfver muren», bad jag. Hon gick hem och fick på aftonen höra samma besvärjelser och samma klagorop. Hon steg då åter upp på bänken och ropade öfver muren, att de skulle vända sig till Jesus, ty han allena kunde hjälpa dem. De bådo henne då komma in. Hon gick, talade med flickans moder samt bad för flickan. Modern föreslog nu själf, att de skulle bedja oss komma in och också bedja för flickan. I går var jag där och blef så vänligt emottagen. Jag läste för dem om den besatte i Gadara samt bad med dem. Både den unga flickan och hennes moder bådo, att Jesus skulle frälsa och hjälpa dem. När jag gick, bådo de mig komma tillbaka och undervisa dem i evangelium. Flera familjer bo i gårdarne innanför, och 7—8 kvinnor mellan 16—20 år bådo mig komma och undervisa dem i evangelium. Viljen I, kära missionsvänner, bedja för detta hem, att alla där må öppna sina hjärtan för Jesus, såsom de nu öppnat sina portar för oss, hans tjänarinnor?

Vi tacka Gud för hvarje nytt hem, vi få inträde uti.
Bedjen, och eder skall varda gifvet,
Söken, och I skolen finna,
Klappen, och eder skall varda upplåtet.

För Jesus och Kina,
Sigrid Engström.

General Tung Fuh-hsiang.

Vid 71 års ålder afled förlidet år en man, som i Kinas historia spelat en viktig roll, och hvars rykte äfven trängt sig utom dess gränser.

Född i provinsen Kansuh i mycket torftiga omständigheter, förde han i sin ungdom ett tygellöst lif. Under åren 1862—64 var han anförare för ett röfvareband, som öfverföll, bestal och mördade vägfarande. Vid denna tid började ock det bekanta stora muhammedanska upproret. Regeringen sände trupper under en viss general Liu's befäl för att återställa ordningen, och Tung Fuh-hsiang, som fruktade för sitt lif, slöt sig till de kejserliga trupperna för att med dem bekämpa muhammedanerna.

Detta gjorde han med sådan framgång, att han vann hastig befordran. Han blef först öfverkommendant för den kinesiska garnisonen i Kashgar, fick sedermera tillåtelse att, ehuru militär, bära de civile ämbetsmännens broderier på sina kläder, och blef slutligen befordrad till general i armén.

Under årens lopp har han fört ett verksamt lif och deltagit i flera expeditioner, såsom då muhammedanerna år 1896 ånyo gjorde uppror, samt under boxareupproret, då hans soldater utmärkte sig för mycken grymhet. De utländska makterna fordrade hans lif, men regeringen lyckades rädda honom. Han blef dock fullständigt degraderad och befalld att upplösa sina trupper. Detta senare gjorde han likväl aldrig fullständigt, och bekant är ju, hurusom han år 1902 på vintern värfvade nya trupper, om för självförsvar eller på regeringens hemliga inrådan, är oss ej bekant. Från kinesisk synpunkt sedt, var Tung Fuh-hsiang en tapper man och patriot. Han hatade allt utländskt (med undantag af gevär!) och skydde ej sätt och medel för att förverkliga sina planer.

Han är nu borta från skådeplatsen. Ännu en af Kinas stödjepelare har fallit, men alla, som varit föremål för hans hat och grymhet, andas lättare.

Från hemarbetet.

S. M. K:s 18:de årsmöte

hålles, v. G., instundande Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan i Stockholm. På f. m. kl. 11 inledningsföredrag af ordföranden, utdrag ur årsberättelsen och föredrag af missionär E. Folke. På e. m. kl. 6 föredrag af hr J. Rinman m. fl.

Sångboken Sionstoner användes.

Resturer under maj

för herr *Joh. Rinman:*

Kristianstad d. 2—3; Glemmingebro d. 4; Ystad d. 5; Malmö d. 6—7; Lund d. 8; Helsingborg d. 9—10; Göteborg den 11—12.

För S. M. K:s. missions- och bönekretsar

Tacksägelse- och böneämnen, insända direkt från fältet:

Yuncheng. Att evangelistskolan kommit till stånd.

Sin-an. För verksamheten i allmänhet och opieasylverksamheten i synnerhet.

Missionen i dess helhet.

Om kraft att kunna upprätta gosskolor på *alla* våra stationer.

Luk. 11: 3.

Se vidare missionärernas bref.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
282.	A. S. till G. A. Stålhammars underh.	900: —	
283.	Gm H. H., Böne, Dalum	35: —	
285.	Jungfrufören. i Noglarp gm F. B.	50: —	
287.	C. F. O., Huskvarna	5: —	
288.	Från en syf. gm L. S., Sollefteå	45: —	
289.	E. W., Stockholm	15: —	
291.	K. & J. B., Tranås	50: —	
292.	J. J., Tranås	100: —	
293.	Till F. Hallins underh. fr. lärare och lärarinnor i Ad. Fredr. folkskolor gm O. H.	52: —	
294.	H. Ö.	500: —	
295.	J. F. W., Vexiö	26: —	
296.	Gm A. H., Simtuna: koll. Simtuna kyrka 15: 66; Torsby misssionshus 12: 50; Bärby d:o 11: 50; Fröslunda skola 7: 45; H. 1 kr.; fyllnad 1: 89	50: —	
297.	Syfören. Dorkas, Alingsås	30: —	
298.	Till A. Forsbergs halfårsunderh. gm K. M. A.	400: —	
299.	C. L., Krushult, gm M. E. B.	9: —	
300.	Östra Härads ungdomfbd till C. Bloms underhåll gm A. S.	200: —	
301.	A. E. D., Gbg gm A. R. till makarna Böllings underhåll	500: —	
302.	J. B., Ö. Verlinge	10: —	
304.	O. O., Kristianstad	50: —	
305.	Prästgårdens syfören. till J. Böllings underhåll gm E. M.	50: —	
306.	Från missionsvänner i Usta gm F. D., Odensbacken	20: —	
307.	Östergötl:s Ansgariefören. gm C. O. K.	200: —	
311.	Den 10:de april	300: —	
312.	Fr. Th. H—n gm A. Å., Helsingborg	5: 50	
313.	Ett löfte till Herren af onämnd, Atmar gm P. J. S.	10: —	
314.	Insamlade medel i Tuna gm A. R., Matfors	30: —	
315.	Fr. en missionsvän i Linköpings stift, »Herrens tionde i Jesu namn» gm Ev. Fosterlandsstiftelsen	2: 50	
316.	K. B. B., Stockholm	5: —	
317.	Af Herren Guds tionde, fru L., Skara gm E. A.	10: —	
318.	Af en lärarinna i Gbg, »för vår Herre och vår rikssak i Kina» gm E. A.	10: —	
320.	»Tackoffer»	40: —	
322.	S. L. L. Rom. 11: 25	25: —	
324.	Bönekretsen i Edesta gm E. Ö.	12: 50	
325.	H. B., Malmö	5: —	
326.	O. och H., Ystad	10: —	
327.	C. J., Håga, Lindesberg, mangelpengar	10: —	
328.	G. R.	10: —	
329.	Fr. syf. i Ekenäs i Växtorps förs. auktionsmedel gm P. A. B.	97: 23	
330.	M. H., Undersåker	5: —	
331.	Enkan I. B. gm d:o	1: 50	
332.	Fru G—g, Skellefteå, gm H. D.	6: —	
333.	Fr. Ragnetorps jungfrufören. till Anna Erikssons underh. gm C. A. C., Ragnetorp, Finspong	50: —	
	Trpt kronor	3,942: 23	
334.	A. S., St. Mellösa	50: —	
335.	En sparbössa fr. okänd gm E. S.	5: 13	
337.	E. B. »ett tackoffer» gm d:o	5: —	
338.	Gm E. H.: Ungdomsgrenens i K. F. U. K. sparbössa gm d:o	2: 57	
339.	M—n gm d:o	2: —	
340.	Fru L:s sparbössa, Örebro gm J. R.	2: 85	
341.	Okänd gm d:o	5: —	
342.	Örebrovänner vid Folkes besök	57: —	
343.	Missionsmedel insaml. vid öresmöten i Öfverlännäs gm G. S. 57: 19; fyllnad 2: 18	59: 37	
344.	»Ett tackoffer», G. S.	5: —	
345.	Lilla Svenska Barntidn. Jönköping	10: —	
346.	L. S., Sollefteå	25: —	
347.	E. B., Umeå	5: —	
348.	E. S., d:o	10: —	
349.	Sparbössemedel i Umeå gm K. A.	12: 05	
350.	Från Vännäs gm F. Ö.	8: 82	
351.	» Bureå gm J. D.	26: 60	
352.	» Byske gm H.	26: 14	
353.	Kollekt i Skellefteå kyrka den 23 april gm C. T. Å.	75: —	
354.	E. J., Östersund, gm J. R.	200: —	
356.	Kollekt i Alingsås missionshus m. m. till N. Högmans verksamhet	103: —	
357.	I. F., Stockholm, till J. af Sandebergs underhåll	200: —	
358.	Undersåkers mfg gm J. Å., Hålland	75: —	
359.	Kollekt å K. F. U. M., Gbg d. 21/, kr. 90: 61; O. R., till makarna Böllings underhåll kr. 10; O. Y., kr. 2: 74; »Onämnda gifvare» kr. 5: 03; till traktater kr. 5; gm A. R.	113: 38	5,026: 14

Till särskilda ändamål:

284.	Koskullska fonden till biblar	49: 37	
286.	C. F. O., Huskvarna, till inf. evangelist	200: —	
290.	K. & J. B., Tranås till d:o	150: —	
303.	E. L., Kalmar till gatukapell i Hancheng	5: —	
308.	Östergötlands Ansgariefören. för Kaos underh. gm C. O. K.	150: —	
309.	Östergötlands Ansgariefören. för en bibelkvinnas underh. gm d:o	50: —	
310.	Till husköpet för flickskol. i Tongchow den 10 april	100: —	
319.	K. F., Stockholm, till hus i Honan Fu	100: —	
321.	Till gatukapellet i Hancheng fr. Skellefteå	5: —	
323.	E. O. U. till infödd evangelist i Berglings distr.	50: —	
336.	Fr. Jönköpingstraktens kristliga kvinnoförbund till 2 inf. bibelkvinnor gm E. S.	100: —	
355.	Från några vänner i Herren, till inf. bibelkvinnas underhåll	50: —	1,009: 37
	Summa kr. för april		6,035: 51
	Under jan.—mars månader		20,762: 61
	Under jan.—april månader: kronor		26,798: 12

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herren är min styrkhet och min sköld; på honom hoppades mitt hjärta, och mig vardt hulpet, och mitt hjärta är gladt, och med min sång vill jag prisa honom.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. JUNI 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

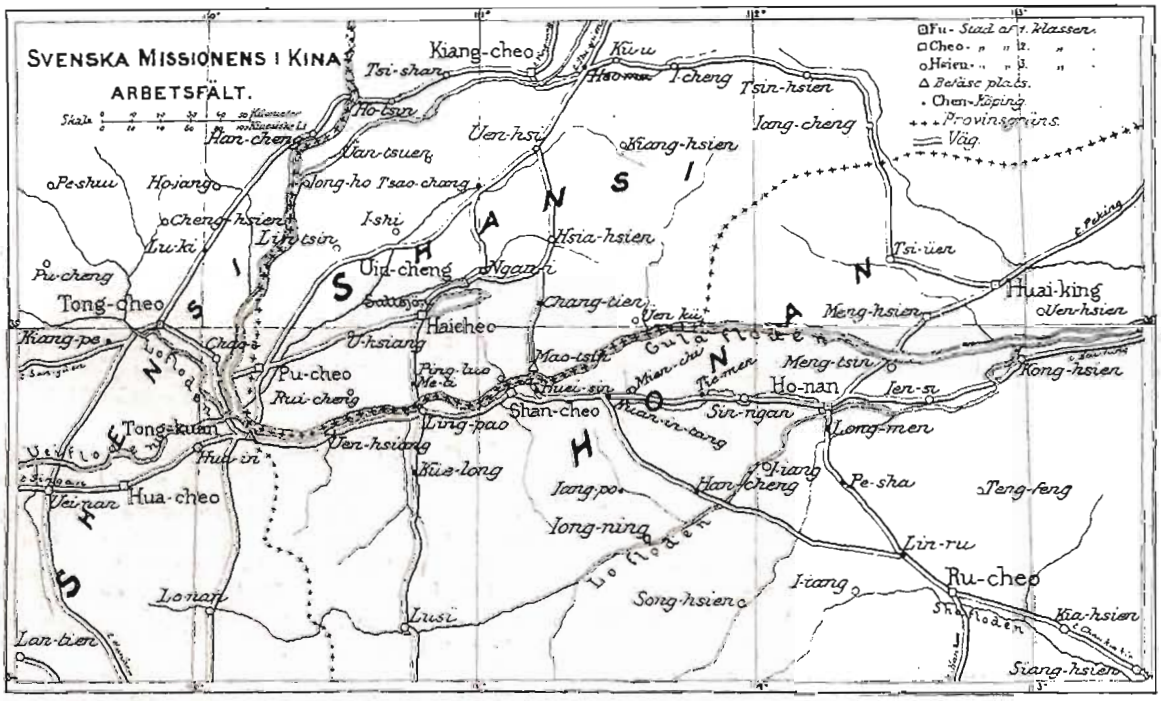

Innehåll:

Redogörelse för Sv. Missionens i Kina 18:de verksamhetsår. — Utsädet skall hafva framgång. — Axplock från Tongchow-fu. — Ur min minnesbok. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s missions- och böneкretsar. — Redovisning. — Julgåvorna. — S. M. K:s 18:de årsmöte.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Redogörelse för Sv. Missionens i Kina 18:de verksamhetsår.

A. Missionsfältet.

»Så är Guds rike, såsom om en man kastar säden i jorden och sofver och står upp, natt och dag, och säden går upp och växer, han vet själf icke huru. Af sig själf bär jorden frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbordadt hvete i axet. Men när frukten erbjuder sig, strax låter han lien gå, ty skördetiden är för handen.» Mark. 4: 26—29.

Ingen dygd prisas väl så högt som tålamodet, men ingen synes heller vara svårare att förvärfva. Och dock huru nödvändig är den icke att besitta! De heligas tro är i skriften förbunden med de heligas tålamod.

Vi behöfva tålamod för att göra Guds vilja och utfå löftet; vi behöfva tålamod i löpandet på vädjobanan; vi behöfva tålamod med våra medbröder, och vi behöfva tålamod i arbetet. Herren Jesus, det fullkomliga tålamodet, kände därför ett behof af att tillropa oss alla: »lären af mig».

Lären af mig, som med glädje gör min Faders vilja, ehuru jag af syndare lider sådan gensägelse. Lären af mig, då jag vänder mitt ansikte mot Jerusalem, den stad, som dräper profeterna. Lären af mig, som ej utsläcker rykande vekar eller söndertrampar förbråkade rön. Lären af mig, som af ett oansenligt hvetekorn kan ge fält, som hvitna till skörd, ja, — »förvärfven edra själar genom edert tålamod».

Den ofvan anförda liknelsen är en bland de många, som Frälsaren framställde för sina lärjungar under deras utbildningstid. Han visste, att kunde de med kärlek och tro förena tålamod, så var deras framgång viss.

Men hvad Herren ville lära *dem*, det vill han ock lära *oss*, »deras efterföljare, som genom tro och tålamod få ärfva löftena», Ebr. 6: 12.

Att lärjungarna ej fåfängt mottogo lärdomen, det finna vi genom deras framtida verksamhet.

Hvad ville då Herren lära dem och oss särskildt genom denna liknelse?

Jo, att i Guds rike råder *en tillväxtordning*, som vi ej på något konstladt sätt få påskynda och uppjaga, men ej heller uppehålla och tillbakaträngа.

Nådens verk går icke i språng utan gradvis. Den, som icke kan nöja sig med strå, när stråets tid är inne, vinner ingen Guds rikes skörd utan blott hastigt utslagna och förvissnade blad.

Vidare vill vår Frälsare med bilden af såningsmannen, som sof, lära oss, att vi undergifvet måste vänta på välsignelsen från Gud själf. Den sömn, som här omtalas, är ingen säkerhetssömn, utan en sådan, som bruden sofver, och om hvilken hon säger: »Jag låg och sof, men mitt hjärta var vaket», Hög. Vis. 5: 2.

I det fördolda och tysta utföres ofta ett bestående verk, men det sker enligt lagarne för tillväxt — först brodd, sedan ax, därefter fullbordadt hvete i axet.

Brodden, knappt märkbar, »helgad genom ordet och bönen», 1 Tim. 4: 5, utvecklas till ax, och i axet fullbordas hvetet.

Af barnet, som näres af mjölk, blir en yngling, som i sin ordning åter utvecklas till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmått. Och så, »när skörden erbjuder sig», inbärgas den i de himmelska ladorna.

Huru fröjdas ej åkermannen, som tåligt väntat efter jordens dyrbara frukt, då densamma, mognad och väl skördad, är insamlad i sitt förvaringsrum!

På samma sätt gläder sig den andlige såningsmannen inför Herrens ansikte, såsom man gläder sig i andtiden, då efter tålig förbidan det himmelska utsädet hunnit mognad, burit frukt och blifvit en evighetsskörd. Men för ett sådant arbetes utförande kräfves tålamod.

Brista vi icke ofta i tålamod på alla dessa områden? Kanske vi till och med vilja »skörda, där vi icke sått, och upphämta, där vi icke utstrött»? Men, tålamodet hafve ett fullkomligt verk, på det vi må vara fullkomliga och hela och icke hafva någon brist! Det gifve oss tålamodets Gud för sitt namns skull!

* * *

Med hjärtat uppfylldt af dessa tankar, gå vi nu att aflägga en kortfattad redogörelse öfver arbetet under det år, som gått till ända.

Shansi.

I **Yuncheng** har arbetet bedrifvits i likhet med hvad förut varit fallet, och gudstjänsterna hafva i regel varit väl besökta. De stationerade arbetarne hafva varit syskonen Theodor och Sekine Sandberg, Fredrika Hallin och Werner Wester.

I oktober ditflyttade vice ordföranden med sin hustru för att mera odeladt kunna ägna sin tid åt arbetet inom hela missionen och på samma gång befria den dittills varande församlingsföreståndaren, hvars arbete såsom missionens sekreterare toge alla hans krafter i anspråk, från en del af hans börda. Under året hafva 4 personer genom dopet upptagits i församlingen. Medlemsantalet utgjorde vid årets slut 25.

Den förra året inköpta s. k. skolgården har under året iordningställts, och genom enskilda vänners förmedling hafva vi kunnat låta måla vårt kapell och förse detsamma med en vacker predikstol, så att det nu ter sig i ett prydligt skick.

Årskonferensen, som hölls i januari månad, var präglad af mycken frid och endräkt och bragte utan tvifvel rik välsignelse till alla deltagarne.

Broder W. Wester förflyttades i oktober månad till Haichow för att vara behjälplig i arbetet därstädes.

I **Ishi** utgjordes arbetspersonalen vid årets början af syskonen Axel och Anna Hahne, H. Linder, Maria Harms, Inez Berzelius och Signe Lagergren. Redan på våren måste syster Signe Lagergren af hälsoskäl resa till Shanghai, hvarifrån hon ännu icke återvändt, och på

hösten vidtogs den förändringen, att broder Hugo Linder öfvertog arbetet i Tongchow; att broder Andrew Ericsson förflyttades från sistnämnda plats till Ishï; att syster Agnes Forssberg utbytte Puchowfu mot Ishï, och att syster Inez Berzelius såsom broder Jakob Böllings maka förflyttades till Tongchow.

Vid årets slut uppkom fröken Maria Nylin till fältet och stationerades i Ishï.

Predikoverksamhet inom staden och på landet, bibelkurser, sjukvård, skolverksamhet m. m. ha upptagit alla syskonens tid.

De nyligen hyrda huset har reparerats och användes för predikoverksamheten under broder Axel Hahnes tillsyn, medan den gamla lokalen användes till systerstation och till gosskola.

Församlingsmedlemmarnes antal har under året ökats med 22 nydöpta och utgjorde vid dess slut 60.

I **Haichow** hafva fortfarande syskonen Henrik och Hilma Tjäder, sedermera biträdda af syskonen Ida Andersson och Werner Wester, varit stationerade. Under vårmarknaden predikades som vanligt för stora skaror af människor i det stora tältet.

Dessutom har verksamhet bedrifvits i Puchow samt Üsiangs och Ruichengs områden. Under hettiden bodde Tjäders i byn *Si-iao*, ½ mil från staden Ruicheng. 11 personer hafva förenats med församlingen. Medlemsantalet i hela distriktet utgjorde vid årets slut 64.

Gosskolan i Haichow har varit besökt af 6 elever, och i den ånyo öppnade opieasylen hafva några patienter blifvit med framgång behandlade.

Dessutom hafva flera kirurgiska fall i detta af vargar och röfvare så uppfyllda distrikt förekommit till behandling.

Puchow-fu.

Syster Frida Prytz, biträdd af syster Marie Bordson, har under året förestått den här befintliga flickskolan och arbetet bland kvinnorna.

Redan den 1 april måste dock skolan upplösas till följd af skarlakansfeber, som angrep såväl lärarinnan, syster F. Prytz, som flera elever. Vid höstterminens början kunde arbetet återupptagas, och har det sedan oafbrutet fortgått med ett antal af 16 elever.

Den 6 november och därpå följande dagar förekommo oroligheter i distriktet till följd af den förhöjda brännvinsskatten. Brännvin produceras nämligen mycket i detta distrikt, där persimmonfruktträdet så allmänt förekommer. Ehuru rörelsen icke i första hand var riktad mot missionärerna, voro vi dock något oroliga, emedan allt sedan boxarupproret all skatt, särskildt förhöjd sådan, i folkets ögon är förenad med utländingen och den honom tillerkända skadeersättningen. Herren afvände dock i sin nåd all fara, och skolan fick ostördt pågå.

Shensi.

Tongchow-fu. Under de tre första kvartalen arbetade här tillsammans August och Augusta Berg jämte syskonen Anna Eriksson, Jane af Sandeberg, Jakob Bölling och Andrew Ericsson. Bergs förflyttning till Yuncheng medförde äfven andra förändringar, i det att broder Hugo Linder öfvertog föreståndareskapet för stationen och broder Andrew Ericsson förflyttades till Ishï. Såsom under redogörelsen för Ishï nämnts, flyttade äfven vid samma tid fröken Inez Berzelius som broder Jakob Böllings maka till Tongchow. Verksamheten, som förut bedrifvits genom de sedvanliga predikoturerna på hufvudstationen och utstationerna, husbesök, m. m., fick efter broder Linders ditflyttning mer uppsving, i det att bokspridnings- och tältverksamhet sattes i gång och opieasylverksamhet ånyo upptogs. Under sommaren höllos tvenne bibelkurser, en för män i Huachow, och en för kvinnor i Tongchow samt på hösten ännu en för män i Tongchow.

Gosskolan i Huachow har fortsatt med 9 elever och flickskolan i Tongchow med ett antal af 7 elever.

Församlingsmedlemmarnes antal har ökats med 7 och utgjorde vid årets slut 30.

Hancheng.

Syskonen Rob. och Dagny Bergling, biträdda af systrarna Christine Angvik, Thora Hattrem, Sigrid Bengtsson (under de första månaderna af året) samt broder Nathanael Högman, hafva här bedrifvit verksamhet genom predikningar, husbesök, tält-, skol- och opieasylverksamhet. De infödda brödernas resa i norra distriktet var i många hänseenden af stort intresse. På vissa platser fingo de predika för oerhördt stora skaror. Ett betydligt antal böcker såldes eller gåfvos bort, och några personer trodde de bestämdt öfvergingo från döden till lifvet.

Vid stormötet på sommaren döptes 12 personer, och utgjorde församlingsmedlemmarnes antal vid årets slut 25.

Hoiang, denna vår yngsta station, har i år kunnat öppnas af broder Rob. Bergling.

Systrarna Sigrid Bengtsson och Mary Ramsten hafva där arbetat under ganska stor uppmuntran. Skaror af män och kvinnor hafva kommit, och äfven sedan den första nyfikenheten lagt sig, hafva många dörrar varit öppnade både i staden och på landet. Folket i dessa trakter är mycket religiöst anlagdt, troligen till följd af ifriga buddhisters nitiska vittnesbörd.

Vi tro och hoppas, att många skola vända sig till det sanna ljuset, som nu lyser från den lilla utposten.

Honan.

Trots oroligheter inom andra delar af provinsen, hvarom meddelanden i allmänna tidningar varit synliga, och det röfvarväsen, som alltid mer eller mindre florerar, har arbetet inom vårt distrikt ostördt kunnat bedrifvas.

Sin-an.

Syskonen G. Ad. och Mina Stålhammar, Sigrid Engström och Maria Pettersson hafva under året uppehållit verksamheten dels i staden med närliggande område, dels på utstationen Nien-chï.

Detta distrikt är till sin natur ganska kargt och befolkningen fattig, hvarför mycken tro och uthållighet behöfvas. 6 personer hafva under året förenats med den lilla församlingen, hvars medlemsantal nu uppgår till 32.

I **Yung-ning** ha systrarna Anna Janzon och Ebba Burén ostörda fått bedrifva sin verksamhet utan någon förföljelse från folkets sida. Oroande tillbud gåfvos dock, i det att den genom skattindrifning upphetsade landt-

befolkningen nedref tullstationen och hotade att äfven göra angrepp på rådhuset och missionens hus.

Borgmästaren lär ha stått färdig att i spetsen för sina soldater med skarpladdade gevär möta angreppet, hvilket dock icke kom till stånd.

Under året hafva 6 personer upptagits i församlingen. Hela antalet församlingsmedlemmar utgjorde således vid årets slut 42.

I skolan hafva 11 flickor och 2 gossar åtnjutit undervisning.

Honan-fu.

Med tacksamhet mot Gud kunna vi omtala, att den lokal, som i förra årsberättelsen omnämndes såsom förhyrd på 10 år, i maj månad efter åtskilligt trassel kunde tillträdas, och att våra bröder Carl Blom och Ossian Beinhoff sedermera ostördt kunnat bo där och därifrån bedrifva predikoverksamhet i staden och på landsbygden.

Broder Bloms klena hälsa, som nödvändiggjorde en resa till kusten, samt broder Ossian Beinhoffs sjukdom — nervfeber — har i väsentlig mån verkat hämmande på arbetet, men å andra sidan hafva de tvenne evangelisterna troget stått på sin post, och öfvergångsperioden, hyrande af hus och inflyttning uti detsamma, en ännu på vissa trakter i Kina kritisk tid, har kanske bäst betjänats på detta sätt.

En bibelkurs hölls vid årets slut af broder Blom, och vid stormötet i november, det första i staden, döptes två män och en kvinna.

Under årets sista dagar lyckades vi köpa ett lämpligt hus, hvaröfver vi hafva all anledning att vara tacksamma. Den under byggnad varande järnvägen, som snart blir färdig till Honan-fu, kommer nämligen helt visst, såsom på andra platser inom provinsen varit fallet, att betydligt drifva upp priserna.

* * *

Af hvad som anförts, framgår, att Herren äfven under det år, som gått, bekänt sig till verksamheten. Tillsammans hafva 71 personer genom dopet upptagits i församlingen.

Under året hafva några genom döden afgått; andra hafva på grund af olika orsaker uteslutits ur församlingens gemenskap, hvarför hela antalet medlemmar f. n. utgör 284. — Skolbarnens antal har uppgått till 70.

Som ett bevis på tillväxt i andlig mognad må omnämnas, att fyra bröder under året afskilts till församlingstjänare, två till äldste och två till diakoner.

Vi försöka så mycket som möjligt att hos de troende inplanta vikten af, att de småningom själfva taga hand om sina församlingar, såväl i fråga om andlig tillsyn och vård, som när det gäller materiellt understöd. Uppmuntrande tecken härtill visa sig, och vi tro fullt och fast, att med tiden, då de första svårigheterna öfvervunnits och församlingarne erhållit mer stadga, vi skola få den glädjen att intaga vår plats som ledare och rådgifvare vid de äldre kristnas sida, under det att evangelisationsarbetet och församlingsvården mer blifver deras egen sak.

En kines är och förblifver en kines äfven efter sin omvändelse, och vårt mål är ej att skapa en kyrka efter västerländskt mönster utan att som visa byggmästare lägga grunden och sedan låta Guds Ande på densamma uppbygga en församling, en kropp, »sådan han velat» (1 Kor. 15: 38).

* * *

Hälsotillståndet har under året icke varit det bästa, men nu, vid detsammas slut, få vi med psalmisten utropa: »Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen! Hårdt tuktade oss Herren, men åt döden gaf han oss icke.»

Syster Anna Hahnes hälsotillstånd, som på våren ingaf allvarliga farhågor, har sedermera betydligt förbättrats.

Syster Sekine Sandberg har med lyckligt resultat genomgått en allvarlig operation.

Från syster Signe Lagergren, som vårdas i Shanghai, komma alltfort goda underrättelser, hvarför hoppet om att återfå henne till fältet ånyo uppväckts. Broder Blom återfick på våren sina frossanfall. Syster Frida Prytz och broder Ossian Beinhoff hafva, som förut nämnts, varit angripna, den förra af skarlakansfeber, den senare af nervfeber, men äro båda tillfrisknade.

Broder H. Tjäder har haft lindrig lunginflammation, syster Sigrid Bengtsson lungsäcksinflammation. Syskonen Sigrid Engström, Anna Janzon och Ebba Burén hafva, för att återhämta krafter, under sommaren vistats vid sanatorier, och bland de små hafva difteri och skarlakansfeber grasserat.

Syskonen Berglings fingo på våren till Herren återlämna sin lille Willie, omkring 3 år gammal.

Den med oss samarbetande norska systern, fröken Charlotte Landmark, har af hälsoskäl nödgats lämna missionsfältet.

* * *

V. ordföranden har under året aflagt besök på alla stationerna och kunnat deltaga i sex af de på hvarje station vår och höst återkommande stormötena.

På våren hade vi att glädja oss åt ett besök af missionär Franson och ett af China-Inland-Missionens sekreterare, Mr W. Sloan. Den förre besökte våra stationer i Shansi och Shensi, den senare Sinan-Hsien i Honan och Yuncheng, där han fick tillfälle sammanträffa med de flesta af missionärerna och med oss dela andliga gåfvor. Båda brödernas besök var mycket uppmuntrande för såväl oss som kineserna.

I förra årets redogörelse framhöllos tre af de behof, som mest göra sig gällande, nämligen gosskolor inom alla distrikten, en större flickskola i hvarje provins, samt en skola för utbildning af evangelister.

Hvad flickskolor beträffar, så är det behofvet fylldt så tillvida, att vi äga en i hvarje provins, ehuruväl ingen af dem kan kallas »större». Särskildt i Shensi är det ännu svårt att få elever.

Evangelistskolan hoppas vi att inom kort tid få öppna, och vilja vi bedja missionens vänner ifrigt bedja för densamma. Vid öppnandet af denna skola möter oss den svårigheten, att många af dem, som vi särskildt skulle önska få till elever, äro i den åldern, att de kunna förtjäna sitt eget bröd och därför finna det svårt att under 3 à 4 år ånyo sätta sig på skolbänken, låt vara att de få fri kost och undervisning.

Vi å vår sida känna oss icke kunna både bekosta detta och dessutom lämna underhåll till behöfvande föräldrar, som äro beroende af barnens arbetsförtjänst. Vi hafva därför sökt lösa svårigheten så, att det står den enskilde missionären fritt att, om han så önskar, hjälpa

någon, som han särskildt intresserar sig för, men att det under inga förhållanden kan blifva skolans sak.

Återstår det tredje behofvet, gosskolor. Detsamma gör sig alltmer gällande. Det är *vår plikt* att taga hand om de kristnas barn, enär det ännu ej kommit därhän, att föräldrarna själfva kunna bekosta alla därmed förenade utgifter. I deras egna byar upplåtes i regel något tempel till skollokal, vi måste oftast betala såväl hyra som inredning. När barnen gå i byskolan, kunna de gå hem och äta. Till oss komma de från skilda håll och måste stanna hos oss den tid, skolan pågår, och det bidrag, de lämna kontant eller in natura, räcker ej till omkostnaderna för den enkla, sunda och regelbundna kost, som bestås dem. Hemma elda de i sina spislar med gödsel, halm, ris, affall m. m., och mor lagar maten. Vi kunna ej inrätta våra förhållanden på det sättet utan måste köpa kol, anställa kock och i allt låta ordning råda. Men detta allt går till penningar. Om det också ej går till så mycket, blir det dock från alla stationerna tillsammans en summa. Vår allmänna missionsfond räcker ej till för bestridande af dessa utgifter, och i skolfonden har ej tillräckligt influtit. Vid våra finansmöten hafva vi ofta med smärta nödgats afslå inkomna ansökningar om anslag till öppnande af gosskola på den eller den stationen. Vi hafva utgått från den principen att hellre än att börja nya skolor tillse, att de, som kommit till stånd, kunna vidmakthållas. Då helt visst alla missionens vänner inse vikten af, att de unga komma under kristendomens inflytande, ombedjas de därför att behjärta denna viktiga gren af arbetet och med sitt intresse och sina förböner understödja densamma.

Som ledning må nämnas, att ett barns underhåll, förutsatt att föräldrarna själfva bidraga med något, går till omkring 35 kronor per år. Det skulle underlätta arbetet, om medlen gåfves direkt till skolfonden, så att vi härute kunde känna oss fria att använda penningarne till den skola, där de bäst behöfdes, och på så sätt den svårigheten undvekes, att somliga hafva lättnad och andra nöd (se 2 Kor. 8: 13), utan att det går lika till.

Men ännu ett behof gör sig gällande bland oss, ett behof, som inga penningar kunna afhjälpa, behofvet af andeuppfyllda ledare, sådana, som icke söka sitt eget, utan det, som Kristus tillhörer, som, likt Timotens en gång vid Pauli sida, »uppriktigt kunna bära omsorgen» om församlingarna. De kunna ej köpas men äro värda sin vikt i guld; de kunna ej framtvingas, men de kunna utbedjas.

Och som våra kristna helt naturligt taga intryck och lära af oss, huru lifsviktigt då, att vi alla här ute i fortsättningen blifva föremål för den missionerande församlingens förböner!

Under dagar, som flytt, hafva vi på mångfaldiga sätt fått erfara, att vi ej stå ensamma i arbetet, och till alla våra kära vänner och medarbetare, understödjare och förebedjare i de skandinaviska länderna och Amerika hembäres härmed ett varmt tack.

»Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer, än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla släkten i evigheters evighet! Amen.» Efes. 3: 20, 21.

Yuncheng d. 31 dec. 1904.

August Berg.

B. Hemarbetet.

Missionens årsmöte hölls Kristi Himmelsfärdsdag med föredrag af kommittéens ordförande, doktor Fries, pastor Lindhagen och ingeniör Widmark. Vid mötet, som ägde rum på f. m. på K. F. U. M:s lokal och på e. m. i Betlehemskyrkan, afskildes Rikard Andersson för missionen.

Missionens höstmöte den 17 och 18 sept. var förlagdt till Kumla af det skäl, att fröken Maria Nylin, som skulle afskiljas vid mötet, var från denna plats, och det troddes, att intresset skulle blifva större för missionen därigenom, att hon blefve afskild i kretsen af sina vänner. Denna förväntan uppfylldes också, ty vännerna i Kumla visade mycket intresse och uttryckte sin tacksamhet och glädje öfver att mötet blef hållet hos dem, och att Herrens Helige Ande var ibland oss, förnummo vi alla. Föredrag höllos af kyrkoherde G. Willén, Rinman, Magnusson och sekreteraren.

Missionens årliga tacksägelse- och bönemöte hölls som vanligt den 14 mars. Af ingångna meddelanden från ombuden och bönekretsarna har framgått, att bedjande grupper flerstädes deltogo däri, och detta har gladt oss mer än vi kunna gifva uttryck åt, ty i den mån böneanden blir rik i vår mission, i samma mån blir äfven välsignelsen rik.

Missionens bönemöten i Stockholm hafva fortgått under höst- och vårterminerna på K. F. U. M:s lokal. De hafva visserligen ej varit så talrikt besökta; dock har det varit godt att få frambära missionens angelägenheter inför Herren i bön, åkallan och tacksägelse. Måtte missionsvännerna bättre lära känna förbönens välsignelse och öfverflöda däri!

Missionsresor i landsorten hafva företagits af bröderna Rinman, Folke, sekreteraren och fröken Emma Andersson, som på våren gjort en rundresa till L. M. F.-kretsarna.

Antagna missionärer: Fröknarna *Maria Nylin* och *E. Usher*, af hvilka den senare förenades i äktenskap med missionär Blom i medio af febr. (se vidare sid. 46).

Utsända missionärer: Fröken Maria Nylin och missionär Rikard Andersson. Den förre framkom till Shanghai den 29 okt. och den senare den 19 febr.

Missionärskandidater: Fröken Judit Gustafsson från Nässjö, som vistats några månader i London på miss E. Soltaus utbildningshem för kvinnliga missionärer och f. n. genomgår en kurs i sjukvård på Flens lasarett, samt sjuksköterskan Olga Ahlman.

Missionärer i hemlandet: Missionär Erik Folke med familj och fröken Emma Andersson. Broder Folke, som vistats hemma för hälsans vårdande, har blifvit så mycket bättre, att han sista tiden kunnat företaga kortare missionsresor. Fröken Andersson har i dagarna lämnat Sverige för att öfver Amerika anträda återresan till Kina.

Ur missionen utträdd missionär: Fröken Maria Harms, som ingått äktenskap med Mr Gilmer, en af Kina Inland Missionens missionärer, har öfvergått till denna mission. (Se S. L. sid. 29).

Tillkomna ombud: Kyrkoherdarna A. Wittencrona, Trehörna, och F. Öbergh, Wännäs, komminister J. Falk,

Västra Vingåker, pastor G. E. Söderholm, Ofverlännäs, grosshandlaren J. Dillner, Östersund, banktjänstemannen K. E. Bjursten, Göteborg, kapten A. Bäärnhielm, Skellefteå och trädgårdsmästaren Joh. Dillner, Bureå.

Dessutom hafva invalts följande kvinnliga ombud: Fruarna E. Degerholm, Mariestad, Emma Granlund, Sollefteå, Jenny Sundell, Malmö, E. Weinberg, Karlstad, E. Widmark, Helsingborg, Jane af Sandeberg, Vänersborg, Matilda Karlsson, Baggetorp, Kristdala samt fröknarna C. Andersson, Vadstena, H. Dillner, Nora, G. Gallander, Uppsala och Hanna Pettersson, Lindesberg.

Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Hemgångna ombud. Tvänne af missionens medarbetare, näml. ingenör W. Widmark, som äfven var konsultativ ledamot af kommittéen, och regementspastor doktor G. Bergström har Herren kallat hem till sig under det gångna året. De hafva brutit upp för att »vara med Kristus, hvilket är mycket bättre». Deras minne lefver i välsignelse, och vi äro tacksamma för den tid, vi fått äga dem.

Maria Nylin föddes år 1877 i Kumla församling af Örebro län. Föräldrar: Folkskoll. C. Nylin och hans hustru Albertina, född Andersson.

Redan som barn kände hon sig dragen till Herren och erfor en bestämd längtan att få gå ut på missionsfältet. Först under konfirmationstiden kom hon dock till inre afgörelse och frid med Gud. Efter denna tid blef det hennes ständiga bön att, om Herren öppnade väg, få gå till Kina.

År 1894 genomgick fröken N. Örebro smaskollärarinneseminarium. Efter slutad kurs kallades hon af missionsföreningen i Kil att blifva lärarinna i dess missionshus, och denna plats innehade hon i öfver 5 år. Redan under första terminen erhöll hon af Herren detta ord: »*Bo tills vidare* i detta landet, och jag skall vara med dig och välsigna dig». Efter 4 år förnams emellertid Herrens kallelse åter så tydlig, att vår syster kände sig viss om att nu var tiden inne för henne att få lämna sin ansökan till S. M. K. Som bekant måste emellertid verksamheten i Kina till följd af boxareupproret år 1900 afbrytas, hvarför inga nya missionärer denna tid utsändes. År 1902 fick vår syster sin länge närda önskan uppfylld. Hon antogs då af S. M. K. samt genomgick före sin utsändning dels fröken Elsa Borgs Bibelkvinnohem, dels några månaders kurs i sjukvård å Flens lasarett, dels en längre kurs i miss Soltaus hem i London. I slutet af september lämnade vår unga syster Sverige för att anträda den långa resan till Kina.

Ethel Blom, f. Usher, föddes i England år 1877 och kom redan vid 11 års ålder till lif i Gud under väckelsemöten, ledda af major Whittle. Redan som helt ung kände hon sig äfven af Herren kallad att egna sitt lif åt missionen. Efter att i sitt hemland hafva tagit en högre lärarinneexamen afreste hon år 1901 till Kina för att tillträda en plats i en stor flickskola i Shanghai först såsom lärarinna och inom helt kort tid såsom föreståndarinna. Hennes arbete bland de unga har varit till välsignelse.

I februari detta år ingick miss Usher äktenskap med missionär Carl Blom i Honan-fu, och har S. M. K. med tacksamhet och glädje mottagit henne i sin tjänst. Af Kina Inlandmissionen är hon högt värderad och på det varmaste vitsordad.

*

På ***Sinims Lands förlag*** har utkommit första årgången af kalendern »Hans Stjärna i Östern,» tillägnad missionens vänner af missionärerna såsom en tacksamhetsgärd för trogen förbön och kärleksfullt samarbete. Den blef färdig i medio af nov. och rönte sådan liflig efterfrågan, att upplagan slutsåldes på en månad, och att många rekvisitioner ej kunde expedieras, emedan boken var utgången. Vi hoppas innerligt, att denna kalender genom Guds nåd i fortsättningen skall få tjäna missionens vänner till uppmuntran, glädje och ny ifver. Af nettobehållningen, som uppgick till kr. 464: 22, har hälften lagts till missionskassan och hälften till Sinims Lands Förlag för utgifvande af nya skrifter.

*

Till alla vänner och medarbetare, som gladt oss med sin hjälp och uppmuntrat oss i arbetet, på hvad sätt detta än må hafva skett — om genom förböner eller direkta gåfvor till missionen eller genom spridning af Sinims Land eller af missionens böcker — bedja vi få uttrycka det varmaste tack. *Ty Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek I hafven bevisat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.*

*

Så har da Herren hulpit oss och vår mission igenom äfven detta år. Åter och åter har han uppenbarat sin stora trofasthet och sin härlighets rikedom och därmed stärkt vår tro och förtröstan. Då vi under tider af betryck ropat till honom, har han bönhört oss och sändt oss hjälp. Ja, Herren har i sanning gjort stora ting med oss, därför äro vi glade. Och hvad framtiden angår, så vare detta vår säkra, trygga ställning: *Till dig lyfter jag mina ögon, du som bor i himmelen. Si, såsom en tjänares ögon till sin herres hand, såsom en tjänarinnas ögon till sin frus hand,* ***så stå våra ögon till Herren, vår Gud.***

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedde af i landsorten varande ombud för »Svenska Missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper för år 1904, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, därröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

a) *Behållning från 1903:*			
På bank innestående		Kr.	28: 52
b) *Gåfvomedel:*			
Till Allm. Missionsfonden	Kr. 55,308: 92		
» Fonden för inf. arbetare	3,030: —		
» Skolfonden	2,194: 70		
» Bokfonden	100: —		
» Husfonden	530: —		
» A. Koskulls fond	2,000: —	Kr.	63,163: 62
c) *Inkomster från Missionshemmet:*			
Trädgårdsalster		Kr.	91: —
d) *Räntemedel:*			
A allm. missionsmedel	Kr. 22: 71		
» A. Koskulls fond	» 49: 37	Kr.	72: 08
		Summa Kr.	63,355: 22

Utgifter:

a) *Missionsutgifter:*

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr. 45,111: 50		
Missionärernas utrustning och utresor	1,586: 77		
Missionärskandidaters underhåll och resor	1,657: 90		
Hemmavarande missionärers o. barns underhåll	5,478: 20	Kr. 53,834: 37	

b) *Kostnader för fastighet o. inventarier:*

Div. arbeten för fastigheten och trädgården vid Dufbo	Kr. 681: 27		
Inventarier för d:o	» 9: 15		
d:o » expeditionen	» 32: —	Kr. 722: 42	

c) *Omkostnader:*

Sekreterarens lön	Kr. 2,500: —		
Biträdande sekreterarens lön	900: —		
Hyra för exp.	400: —		
Sparbössor, trycksaker, skrifmateriel. frakt. m. m.	1,012: 73		
Porto, telefon och telegram	350: 93		
Resekostnader	195: 15		
Omkostnader för Missionshemmet	791: 08	Kr. 6,149: 89	

d) *Behållning till 1905:*

På bank innestående (däraf 2,000 kr. å A. Koskulls fond)		Kr. 2,648: 54	
		Kr. 63,355: 22	
I Sinims Land redovisade, till missionärer öfversända medel	Kr. 400:		
Till missionärerna privat har under året öfversändts	» 3,531: —		

Tillgångar

den 31 december 1904.

I hemlandet:

På bank innestående (däraf kr. 2,000 å A. Koskulls fond)	Kr. 2,648: 54		
Egendomen kv. Perlhönan i Dufbo	» 20,000: —		
Lösegendom därsammastädes	» 2,500: —		
Böcker och kontorsinventarier	» 300: —	Kr. 25,448: 54	

I Kina:

Ett hus i Yuncheng	Kr. 4,000: —		
» » Tongchow-fu	» 7,000: —		
» » » Haichow	» 2,000: —	Kr. 13,000: —	
		Kr. 38,448: 54	

Skulder:

Inga.

Genom testamente, upprättadt af framlidne friherre *A. G. Koskull*, har Svenska Missionen i Kina erhållit ett belopp af kronor 2,000. Enligt testators vilja skall räntan å detta belopp användas till en missionärs underhåll i Kina eller till inköp af biblar till utdelning bland kineserna. Beloppet är placeradt i bank.

Revisorerna hafva tagit del af styrelsens protokoll, hvarjämte inför revisorerna blifvit företedda åtkomsthandlingarna till missionens egendom i Dufbo, brandförsäkringsbref däri i bolaget Norrland å kr. 20,000 samt å hemmets lösegendom å kr. 5,000 i samma bolag, äfvensom insättningsbevis från bank å missionens kontanta medel, och har därvid intet varit att erinra.

Med afseende på missionens egendom i Dufbo har vid besök å stället äfven detta år iakttagits, att egendomen underhålles väl.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1904 varder kommittéen beviljad.

Stockholm den 1 maj 1905.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Kommittéen.

O. v. FEILITZEN, *kommendör, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör, vice ordf.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *kapten.*
J. RINMAN.
* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
H. DILLNER, *major*, Umeå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.

* Konsultativa ledamöter

Damkommittéen.

Fruarna MARIA BERG och ELIN HOLMGREN samt fröknarna AMELIE och LOUISE SCHÖN och EMMA BESKOW.

Missionsexpedition: MALMTORGSGATAN 8, 2 TR.
All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA, STOCKHOLM.

Missionsfältet

omfattar 38 domsagor i provinserna Shansi, Shensi och Honan. Vi äro på detta område den enda protestantiska missionen. Fältet är indeladt i följande distrikt:

I Shansi: utom Yuncheng, som är hela missionens hufvudstation, 1) Det östra eller Ishi-distriktet, omfattande 6 domsagor. Station: Ishi. 2) Det västra eller Haichow-distriktet, omfattande 5 domsagor. Stationer: Haichow och Puchow-fu.

I Shensi: 1) Det södra eller Tongchow-distriktet, omfattande 6 domsagor. Station: Tongchow-fu. 2) Det norra eller Hancheng-distriktet, omfattande 6 domsagor. Station: Han-cheng.

I Honan: 1) Det östra eller Honanfu-distriktet, omfattande 10 domsagor. Stationer: Honanfu, Sin-an och Yungning. 2) Det västra eller Lingpao-distriktet, omfattande 4 domsagor.

Missionärer, tillhörande S. M. K.

*Erik Folke	ankom till Kina	1887
*Anna Folke (född Gran)	» » »	1888
Henrik Tjäder	» » »	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	» » »	1892
Fredrika Hallin	» » »	1889
Anna Janzon	» » »	1890
Frida Prytz	» » »	1890
August Berg	» » »	1890
Augusta Berg (född Hulander)	» » »	1892
Axel Hahne	» » »	1890
Anna Hahne (född Watz)	» » »	1893
Carl F. Blom	» » »	1892
Teodor Sandberg	» » »	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug	» » »	1891
Robert Bergling	» » »	1892
Dagny Bergling (född Aas)	» » »	1893
Anna Eriksson	» » »	1892
Ebba Burén	» » »	1894
Hugo Linder	» » »	1894
Emma Åndersson	» » »	1895
Agnes Forssberg	» » »	1896
Maria Pettersson	» » »	1896
Sigrid Engström	» » »	1897
Mary Ramsten	» » »	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	» » »	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	» » »	1897
Jane af Sandeberg	» » »	1899
Sigrid Bengtsson	» » »	1901
E. O. Beinhoff	» » »	1902
Jakob Bölling	» » »	1902
Inez Berzelius	» » »	1902
Signe Lagergren	» » »	1902
Verner Vester	» » »	1903
Andrew Ericsson	» » »	1903
Ida Andersson	» » »	1903
Nathanel Högman	» » »	1903
Marie B. Bordson	» » »	1904
Maria Nylin	» » »	1904
Rikard Andersson	» » »	1905

* I hemlandet.

Förutom omnämnda missionärer finnas sedan flera år tillbaka äfven norska missionärer, som deltaga i arbetet. Dessa äro f. n.: Fröknarna Christine Angvik, Ragnhild och Thora Hattrem.

På missionsfältet arbetar en missionär, tillhörande Skandinaviska Missionen i Kina, grundad i Kalifornien i januari 1903, i förening med »Svenska Missionen i Kina».

Ombud i landsorten:

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämma, Oskarshamn.
Ahlgren, V., kyrkoherde, Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., folkskollärare, Kristinehamn.
Andrén, Karl, folkskollärare, Åker.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkeryd.
Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergström, E., kyrkoherde, Odensvi, Odensvi holm.
Bjursten, K. E., banktjänsteman, Göteborg.
Blomberg, K. M., f. d. folkskoll., Dufbo.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bäärnhielm, A., kapten, Skellefteå.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., kyrkoherde, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växiö.
*Dillner, H., major, Umeå.
Dillner, J., grossh., Östersund.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Elmers, O., kyrkoherde, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Forshäll, J. Plym-, kyrkoherde, Bexheda, Hvetlanda.
Granér, G., folkskollärare, Motala verkstad.
Gyllenskäld, A., kommendörkapten, Karlskrona.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Heljebol.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Falun.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Kjellgren, K. G., komminister, Sundsvall.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, C. F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lingström, A., folkskollärare, Öfverum.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackwad.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Norling, J., folkskollärare, Kramfors.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Österväla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Pettersson, A. J., kontraktsprost, Torsåker.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Askeryd, Aneby.
Ramsten, H., kommendörkapten, Malmö.
Rinman, Axel, herr, Göteborg.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rydén, A., kyrkoherde, Matfors.

* Konsultativ ledamot.

*Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Sund, K., folkskollärare, Norrköping.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Söderholm, G. E., pastor, Öfverlännäs, Undrom.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Torin, K., kyrkoherde, Sjövik.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Vester, O. A., domprost, Luleå.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
Willén, G., kyrkoherde, Hackwad.
Wittencrona, A., kyrkoherde, Trehörna.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverum.
Ölander, Alfr., inspektor, Dahla, Åtvidaberg.

Utsädet skall hafva framgång.

Sak. 8: 12.

»Allt det, som är född af Gud, är utkoradt till seger, och icke ett sädeskorn går förloradt.»

De orden läste jag för många år sedan, jag vet icke hvar, men de brände sig in i min själ. Jag behöfver dem nu, då Gud kallat mig att så ut den dyrbara säden på hjärteåkrar, som äro både steniga, oplöjda och fulla af törnen. Att det himmelska utsädet har dömande, frälsande, fostrande kraft, det förnimma vi, äfven om vi med Job måste säga: Si, dessa äro hufvuddragen af hans vägar! Men huru svag är den hviskning vi hafva förnummit om honom, och ho förstår hans allmaktsdunder? Job 26: 14.

Det har länge legat på mitt hjärta att skrifva något till Sinims Lands läsare om våra kvinnor i Tongchow. Under det jag skrifver, beder jag, att Gud måtte bruka dessa rader för att leda mångas böner till dem.

Vi hafva under det gångna året gjort regelbundna husbesök och hvarje vecka på bestämd dag hållit små bibelstunder i de hem, där intresserade finnas, och de hafva då ofta samlat några grannar för att höra.

Vill du nu i tankarna följa med mig? Det är tisdag, och vårt besök gäller i dag familjen Shan, vår unge lärares hem. Sedan Li-ta-sao och jag böjt knä tillsamman och bedt om Herrens välsignelse öfver vårt arbete, begifva vi oss dit och få ett varmt välkommen. Där ute på gatan är man föremål för misstänksamhet, åtlöje och nyfikenhet. Äfven om man nu mer sällan hör »utländsk djäfvul» ropas efter sig, ropa dock barnen alltid med full hals: »utländingen, utländingen!» Jag är icke okänslig, och det kännes, som komme jag från ett kallt rum in i ett varmt, då vi träda in i detta hem, där vi vunnit förtroende och kärlek. Sedan vi bjudits upp på kangen och språkat litet vid tékoppen, börja vi mötet. Shan-ta-sao hör med hela hjärtat och vill icke förlora ett ord, ty hon har blifvit rörd af Guds Ande. Hon har svårt att fatta, men dess mer rörande är hennes ifver att komma ihåg allt. »Säg det om igen, så att jag inte glömmer det», brukar hon bedja. »Ser ni, lärarinna, jag tänker på det, både då jag syr och lagar mat.» Sina två små sonhustrur tillhåller

hon strängt, att de skola läsa och bedja, och de höra snällt på, ehuruväl ännu ej med hjärtats intresse. Efter en stund kommer den unge läraren hem och hälsar på sin elev och de sinas lärarinna. Han är ännu icke fattad af evangelium, men hans mor beder ständigt, att hela hennes hus må komma till tro. När vi gå, följa de oss ut med många vänliga ord: »Dröj icke länge, innan ni kommer igen! Kom tidigare! Kom och hälsa på den lille», säger den unga modern med sin lilla snedögda pys på armen. Sista gången Shan-ta-sao var här, var hon sjuk och missmodig. »Det vore bättre, att jag vore död», sade den stackars lilla gumman och såg så betryckt ut, ty hennes reumatiska värk plågade henne mycket. »Ja, ty då fick du komma till himlen», sade jag. »Jag är rädd, att jag inte kommer dit», klagade hon, och sedan tillade hon med en glimt af humor: »Det är bäst, att »Teh kiao-si» tar ett snöre och drar upp mig!» Och gummorna logo, men jag tackade Gud, att det är starkare händer än mina, som skola föra henne till himmelen. Vill icke du, som läser detta, med dina böner uppehålla och stödja hennes själ på vägen till det hem, där ingen värk, ingen nöd mer är?

Onsdagen gå vi till »Shïhs» hem. Shïh är församlingsmedlem, och hans hustru, som länge hört ordet, har under sista året vaknat upp ur sin förra slöhet och synes nu verkligen vilja höra Herren till. Det känns alltid godt att tala där. Hennes båda gifta döttrar äro ofta i hemmet. Den ena af dem har varit i skolan och kan läsa; den andra var förr mycket emot »läran», men under år 1900 verkade Herren sitt verk i hennes hjärta. Hon beder med värme men kommer ej hit på söndagarna, ty hon är då alltid så flitig att afbetala sin döda svärfaders skulder. — Här fån I en inblick i en af de svåra frågorna ute på missionsfältet: söndagens hållande. Shïh-ta-sao är mycket litet begåfvad och mycket blyg; också yttrar hon sig icke mycket. En söndagseftermiddag föreslog jag kvinnorna, att vi skulle hafva »vittnesbördsmöte», d. v. s. att, om de under veckans lopp fått någon särskild lärdom, bönhörelse eller nådebevis af Gud, skulle de helt enkelt berätta det till hans pris. De vittnade den ena efter den andra — kineserna hafva sällan svårt att yttra sig — och detta möte var just, som det skulle vara; det predikades ej utan vittnades. Då ett par talat, frågade jag Shïh-ta-sao, om icke också hon hade något att berätta. Jo, det hade hon, och sedan hon väl börjat, blef hon frimodigare och berättade ett enkelt bevis på huru Gud hör bön. Till slut stannade hon helt tvärt och utbrast, liksom förundrad öfver sin egen djärfhet, under det hon såg sig omkring: »och det var ju också Guds nåd?» »Ja», inföll en af kvinnorna, »men ändå större nåd är det, att du öppnat munnen i dag!» De hafva lärt sig förstå bekännelsens välsignelse.

Jag tror mitt bref blir för långt, så jag skall ej stanna så länge vid mina andra besök. Torsdagarna gå vi till en gumma, som heter »Uang», hos hvilken några andra samlas. Af henne hoppades jag mer förr; hon har en öppen blick för andliga sanningar och kan fatta äfven djupare lärdomar, men hennes karaktär är opålitlig. Stackars kineser, de växa upp i det rike, där lögnens fader råder. Sanningens konung kan dock skingra äfven detta mörker, och vi få icke misströsta.

Så hafva vi till slut ett hem, där Jesus är Herre, och där vår snälla s. k. »skolmamma» (Uang heter äfven hon) och hennes dotter bo. Här känna vi syskonbandet, dela med hvarandra Guds ords rikedomar och bära fram gemensamma böneämnen. Gud välsigne dem!

Nu har jag endast talat om dem, som vi regelbundet besöka. Dessemellan gå vi ut i staden till olika hem, där de vilja mottaga oss. Många dörrar äro öppna för oss. Ack, att detsamma kunde sägas äfven om hjärtana i förhållande till Herren! På dessa besök får man hålla sig till de första grundsanningarna: afguderi, synd, dom, frälsning, himmel, helvete. Oftast sjunga vi en sång och förklara den, hvarefter bibelkvinnan lär dem en kort bön. Otron hviskar: Tjänar det något till? Tron svarar: Ditt arbete *är* icke fåfängt. Och ibland visar erfarenheten detsamma, i det någon själ, som vi först sökt upp, sedan kommer till oss, visar intresse, vill höra mer, blir en s. k. sökare. Flera komma nog af orena bevekelsegrunder, och de höra till dem, som i frestelsens stund affalla, om de ej gjort det förr.

Nu har du fått en liten inblick i ett arbete härute, som vi kalla »husbesök». Det synes mig vara det svåraste. Men vi hafva god hjälp af vår bibelkvinna, som Herren utrustat med en särskild takt, vänlighet och oförskräckthet. Utländingen kommer ofta till korta bredvid sin kinesiska syster, men denna senare behöfver ock ledas och läras.

Innan jag slutar, måste jag tala något om den kvinna, som just nu gör oss största glädjen. »Fan-ta-sao» har sitt hem i staden men bor här och hjälper oss med arbete. Hon gjorde icke något särskildt godt intryck på mig, då jag först såg henne, men nu är hon en ständig källa till tack och lof, ty Herren har gjort stora ting med henne, och däröfver äro vi glada. Vi se en ständig tillväxt i hennes troslif. Själf räknar hon sin omvändelse från de dagar, då herr Franson hade möten här. Hon kan icke läsa men är mycket flitig att lära sig det. Allt hvad man kan lära henne, synes hon för öfrigt mottaga och omsätta. Hela hennes väsen har fått något så stilla och mjukt, och hennes nit för sin man är rörande. Han har nyss här blifvit afvand från opium, och hon har godt hopp om att han vill börja ett nytt lif, ty han läser och beder i hemmet. Fan-ta-saos kraft ligger i hennes bönelif. Hon tackar och beder för allt. Tidigt på morgnarna och sent om kvällarna hör jag henne i umgänge med den Osynlige, som hon nu genom tron ser och älskar. I går hörde jag henne bedja: »Herre, om jag älskar dig, så skall jag också lita på dig, om jag känner dig, så skall jag också likna dig, jag vill följa dig hvart som helst, följa dig i lif och död. Men detta kan jag icke i min egen kraft utan endast i din.» — Tacka nu Gud för denna kvinna, ty i henne se vi Guds ords kraft att rena och fostra dem, som mottaga det.

Ett par af de kvinnor, jag talat om, hoppas vi detta år skola mottaga dopet och på detta sätt bekänna sin Herre. Vi tacka Gud för hvad han gjort men längta och bedja om större ting — om »regnskurar af välsignelse». Kära missionsvän, du, som läser detta, vill du icke hjälpa oss? Och skulle Herren kalla *dig* att själf komma hit, så vet, att ingen plats är så välsignad som den plats, där *han* ställer dig, intet ok så ljufligt som *hans*, intet arbete så härligt som det att predika Jesu Kristi evangelium. Att »så med tårar», det är för många af oss härute en bokstaflig sanning, men vi veta och tro, att det

kommer en tid, då vi *lika verkligt* skola få »skörda med jubel», ty »utsädet skall hafva framgång».

Jane af Sandeberg.

Tongchow den 20 febr. 1905.

Axplock från Tongchow-fu.

Nyårsfirandet är nu i det närmaste afslutadt. Huru man skall kunna »ko-nien» (komma öfver nyåret) på ett hederligt sätt utgör, då året nalkas sitt slut, de flesta kinesers allvarliga bekymmer. Ingen småsak har det heller varit för oss på missionsstationen. Ej nog med omtanke och utgifter för de stora presentbrickorna till mandarinerna (kontrapresenter), tillrustningarna för att värdigt kunna mottaga dessa och andra gäster, afläggandet och mottagandet af nyårsbesöken, man måste också gå på en eller två middagar och hålla en middag till återgäld för inbjudarne m. fl. De sista dagarna af det gamla året kommo en hel del »vänner» och gjorde sig påminta till vänlig hågkomst. Tre olika vaktposter för hvar och en af de sex stadsportarna, konstapelkåren i stadens alla civila och militära ämbetsverk, dagpolis och nattpolis, skattindrifvare och rotevaktmästare, barberare och vattenkörare, alla hade de anspråk på vår frikostighet och välvilja. Cashen flöto sålunda dessa dagar i en jämn ström ut från stationen, tills man var ganska utledsen vid det hela. Men det kostar att vara utländskt »sändebud» med kejserligt pass och att bo i ett stort hus vid stadens förnämsta affärsgata. Man försöker trösta sig med, att den välvilja, som härmed vinnes, räcker åtminstone till sommarfesten i 5:te månaden och tar sålunda saken lugnt. Ty på samma sätt har det gått »våra fäder före oss».

Den 6 i första kinesiska månaden (den 9 febr.) kunde jag ändtligen lämna stationen och begaf mig ut på nyårsrond i distriktet dels för att uppvakta mandariner i häradsstäderna och dels för att hälsa på de grupper af kristna, som funnos i vägen.

Det första besöket gjordes hos mandarinen i Ch'ao f. Han var själf bortrest på uppvaktning, hvarför återvisiten gjordes af hans son, som dessutom sände mig en mycket god middag. Nästa besök gällde

Tung-kuan,

staden med fästningen, som bevakar öfvergången vid Gula flodens skarpa krökning. Efter evangelisten Kao's tillfälliga vistelse här för några år sedan har nu åter platsen blifvit en samlingspunkt för Guds folk, sedan några troende från det närgränsande Honan öfverförts till Tungchows missionsdistrikt och dessa tillsammans med troende i staden nyss hyrt sig samlingslokal. Jag spanade just efter något slags skylt till ledning, då jag anropades af några välklädda män bakom mig och fördes in i en liten treflig aftärslokal, prydd med kristliga nyårsmotton, traktater och almanackor. Med synnerligt nöje förde de mig vidare in på gården till det sidohus, som enligt öfverenskommelse hyrts till bostad åt oss, missionärer. Vårt mottagningsrum var nätt möbleradt, tack vare en väns välkomna handräckning; ja, det hela gjorde på mig ett mycket angenämt intryck, helt olika det, man vanligen får i de fattiga landsbornas trånga och smutsiga kyffen. De efter muhammedanernas sköflingar (på 1870-talet) uppbyggda eller repererade husen på landet äro i allmänhet mycket små och eländiga i motsats till de trefliga gårdar, man är van att se i Shansi. Vi fingo nu tacka Herren för denna gåfva, som gifvits oss för godt pris, sedan andra försök att få lokal misslyckats.

Dagen därpå uppvaktades 5 af stadens ämbetsmän, och mottogos återvisiter. Öfversten i fästningen samt stadens styresman togo emot, de öfriga afböjde på artigt nyårsmanér med »tang kia». Man lämnar då blott sitt visitkort. Af den förstnämnde fick jag bekräftelse på ryktet om Port Arthurs fall. Hos den senare fick jag tillfälle föreläsa litet ur det Nya Testamentet, som jag förärade honom. Måtte den dag snart inbryta, då vägen att tro på Kristus öppnas äfven för mandarinerna. De äro nu af sitt ämbete förpliktade till afgudadyrkan.

På söndagen kommo de troende in från landet, och så tillbragte vi en skön dag tillsammans. Vid mötena följa vi samma sed som i Ishi: vid morgonmötet bibelförhör samt bönemöte, sedan de troende uppgifvit böneämnen; på f. m. predikan och på aftonen sångmöte. På e. m. hade vi rådplägning. Då beslöts dels att inbjuda fröken Eriksson att i 2:dra månaden komma och hålla en bibelkurs för de troende kvinnorna, dels att hålla ett vårmöte 2:dra söndagen i 3:dje månaden, då de troende skulle svara för utgifterna, dels att genast teckna bidrag till kapellhyran, som utgjorde kr. 11,50 (kr. 7,50 tecknades genast). Ett förslag att anställa en ständig portvakt och gästemottagare bordlades, emedan de bidragande ännu voro för få att kunna bekosta hans underhåll. Då jag senare erbjöd mig att kostnadsfritt hjälpa en af forskarne på platsen, så att han blefve afvand från sitt opiebegär, mot det att han sofve i huset och såge efter våra saker, då jag också skulle bestå honom lampolja, kommo de troende öfverens om, att eftersom mycket folk ständigt går förbi denna plats, skulle de, så mycket deras tid tillläte, hålla öppet till mottagning äfven om dagarne. I alla händelser skulle alla troende i staden hvarje afton samlas där till bön.

Mycket tacksam mot Herren red jag nästa morgon öfver till en by i Honan,

Pei Tsai-tsuen,

där de troendes ledare var sjuk. Här hade vi åter rådplägning, då namn på 6 forskare antecknades. Efter att åter ha påpekat de troendes förmåner och plikter tillkallade vi de tva byfogdarna och framlade för dem de viktigaste kristna sanningarna samt de rättigheter, de kristna hafva till frihet från allt deltagande i samt utgifter för afgudadyrkan. De syntes mycket nöjda, då jag påpekade, att de troende äro lika straffbara som andra, om de göra något ondt, samt förklarade: »Er lära är verkligt god.» Men när jag talade om frihet från utgifterna, menade de, att för att få denna förmån skulle nog alla vilja följa oss. När jag då gjorde dem uppmärksamma på, att de kristna hade hyrt bönhus i byn och äfven hjäpt till att hyra ett i Tungkuan, insågo de, att det inte var för penningarnas skull, de ville följa vår lära.

På aftonen upphann jag min vagn, och så fortsatte vi till

Hua-chou.

Flera bröder voro där för att träffa mig i värdshuset. De ha förlorat sin samlingslokal, i och med det att vi flyttat gosskolan till en hälsosammare trakt (Hsiao-i) och rådgjorde nu med mig om förhyrande af en egen liten lokal. Mandarinen stod just i begrepp att flytta, hvarför jag inställde min uppvaktning hos honom. Han har styrt sitt folk med kraftig hand; särskildt för röfvare och banditer har han varit en skräck. Mina vänner underhöllo mig så länge med historier om hans bestraflningar, att jag sedan på natten sof mycket oroligt. En bandit, som piskades med käppar från morgonen ända till middagen, hade då ännu krafter att förbanna mandarinen, för att denne icke dödat honom genast. När mandarinen fram på e. m. skulle äta sin middag och brottslingen ännu inte var död, gjorde han slut på eländet genom att framför hans mun sätta en rågad skål med släckt kalk. Sedan befallde han bödlarne att slå hårdt. Vid de djupa andetagen drog den olycklige in kalk i lungorna, hvilket inom ett par minuter gjorde slut på hans lif. Man ryser men inser på samma gång, att milda straff ej skulle förslå, ty trakterna vimla af röfvare. Strax före min resa upptog jag från gatan en af röfvare mycket illa tilltygad person, som ännu ligger hjälplös på kangen. Han sväfvade en tid mellan lif och död men visar nu tecken till att komma sig. Han bekände i dag, att han själf är röfvare, och att han hade råkat ut för fyra andra röfvare, som öfverfallit honom och tagit ifrån honom förutom bössa och sabel det opieförråd, som han för falskt silfver köpt sig i en angränsande stad. På min hemresa red jag förbi en mandarin med stab, som medförde en vagn, på hvilken sju samma dag infångade banditer (tillhörande ett band på hundra) sutto sammankedjade. Prisen med oss Herren, som bevarat oss på våra många resor »i faror bland röfvare»!

Sedan jag öfverenskommit med bröderna att nästa söndag möta mig å annan plats, fortsatte jag till staden

Ueinan.

Här skiftar taflan färg. Församlingen är den äldsta och största i hela Tungchowdistriktet och borde vara främst i fråga om nit för Herrens sak. Men ack! »Sluga Lintung, råa Ueinan, vettlösa Tongchowfu», säger ordspråket ganska träffande. Brist på takt hos äfven de troende invånarne liksom småsinne och gräljsjuka ha här afpressat Herrens tjänare mången suck. Måtte en bättre dag snart randas! Det synes för närvarande omöjligt att kunna hjälpa församlingen framåt. Alla förslag i den riktningen mötas med afböjanden och med en hel del oberättigade fordringar på oss och missionsvännerna i Sverige. Det är särskildt ett par personer, som stå såsom hinder för alla de öfriga. Jag har två gånger bjudit männen i Ueinan till bibelkurs i Tongchow, men ingen har kommit. Bedjen, vänner, med oss särskildt för denna grupp af troende, att de, som äro helhjärtade, också må bli ett till sinnes och få mod att skilja sig från dem, som vålla söndring! — Sedan jag aflagt besök hos mandarinen, som förärade mig ett af honom själf författadt arbete samt en god middag i min bostad, begaf jag mig med sorg i hjärtat till

Hsiao-i.

När slutet är godt, är allting godt, heter det. Hade jag känt mig betryckt i Ueinan, blef jag så mycket mer uppmuntrad här. Herren låter i nåd och kärlek solsken och moln omväxla. Molnen komma oss blott att med större glädje välkomna solen, då den till slut lyser fram. Omkring 30 troende jämte några utomstående fyllde skolsalen till sista plats. Stor stillhet rådde vid mötena, och Guds ords kraft förmärktes. Utom de tre vanliga söndagsmöten hade vi på e. m. rådplägning. 24 personer, de flesta från Hua-chou-distriktet, antecknade sig såsom forskare. Tio kr. antecknades på kollektlistan till hyra för kapellet att inbetalas nästa månadsmöte. Månadsmötena i Hsiao-i och Hua-chou fastställdes; dessutom ett missionsmöte i Hsiao-i i 3:dje kinesiska månaden, 3:dje söndagen (påskdagen). Så inbjöds fröken Eriksson genom bref att i 2:dra månaden komma och hålla en bibelkurs för de troende kvinnorna. Hua-chou-borna önska kapell på två ställen söder om floden; de bestämde sig äfven för att nu söka få en samlingslokal i staden. Två personer framlade sina privata bekymmer och bådo om hjälp. Den ena, en matförsäljare, hade på marknaden fått en stor matkruka kullsparkad af byfogden, emedan han hjälpt till att få »läran» dit till platsen. Den andres hustru hade hos färgaren utfått en sämre tygpacke, än den hon inlämnat, och då hon protesterat, blef hon slagen i ansiktet, så att blodvite uppkom. De förmanades att för all del icke gå till rätta, hvarefter en förståndig man utsågs att försöka få vederbörande att taga reson och göra upp saken i godo. Sedan åter några inbjudits till bibelkursen, som för närvarande som bäst pågår, återvände jag, prisande Gud, till Tongchowfu.

Älskade missionsvänner, min tid för brefskrifning har varit mycket knapp. På ifriga uppmaningar hemifrån har jag nu med detta »plock» från olika platser velat göra eder förtrogna med ställningen inom detta distrikt. Tacksam för visadt deltagande i arbetet hoppas jag innerligt, att de taflor, jag försökt måla, må väcka ny ifver hos eder till uthållig bön och till nya ansträngningar för detta folks frälsning. Det synes oss, som om det åtnjuter en särskild besökelsetid just nu under den kris, som Kina håller på att gå igenom. Olyckligt vore, om det komme in i alldeles samma spår som Japan, där man nu har mycken civilisation men mycket litet kristendom. Må vi, som fråga efter tidens tecken, få nåd att icke försumma detta viktiga tillfälle!

»Man ropar till mig — — —:
Väktare! hvad lider natten?
Väktare! hvad lider tiden?
Väktaren svarar: Morgon kommer
Men också natt.»

Eder i Herren
L. H. Linder.

Ur min minnesbok.

(Dessa anteckningar, som framträda utan alla anspråk, äro gjorda efter händelser, som jag dels personligen upplefvat, dels hört ur folkets mun. Vanan gör, att mycket, som är värdt uppmärksamhet, passerar oförmärkt förbi. Det är för att åt minnet bevara äfven det skenbart obetydliga, som det nu följande nedtecknas.)

Bibelkvinnan Ma med sin gamla mor gingo i dag på morgonen förbi mitt fönster med bibel och sångbok invirade i näsdukar. De gingo till grafven för att gråta där, Joh. 11: 31. Det var årsdagen, sedan deras son och bror, Jang-kuan, begrafdes. Se berättelsen: »Ljus i mörker» i kalendern »Hans stjärna i Östern.»

Vid hemkomsten berättade den gamla modern följande: »Vi satte oss ned vid grafven, och jag sade: 'Jang-kuan, Jang-kuan, nu har du det bra! Du fryser inte, och du lider ej af värmen, du hungrar inte, och du törstar inte, och solen bränner dig inte! Jang-kuan, Jang-kuan!' Sedan sjöngo vi en sång, läste något ur bibeln, bådo till Gud, gråto och gingo så hem.»

* * *

En ung soldat från borgmästarens lifvakt kom hit med sin herres visitkort för att få sin afbrutna öfverarm förbunden. Jag sände honom till Haichow, till broder H. Tjäder, som godhetsfullt åtog sig fallet. Detta gaf vår lärare anledning omtala, att i byn *Hsi-hu,* nära Haichow, finnes en familj, som under loppet af flera generationer med stor framgång behandlat sår, slag, vrickningar och benbrott. Är ett ben brutet, får patienten dricka ett slags medicin, som har den verkan, att läkaren, då han lyssnar, kan höra, huru de brutna benen gnida mot hvarandra, och på så sätt bestämma deras läge. Medicinen beredes i största hemlighet, och på det att icke kunskapen skall spridas, få inga af deras döttrar gifta sig. Om nätterna gräfves något lik upp, som dissekeras, för att man på så sätt skall få kännedom om människokroppens byggnad.

* * *

Det var vid slutet af det gamla året. Enligt plägsed hade några handlande från andra provinser infunnit sig med sina förråd af målningar i form af djur, barn, kvinnor, gudar, blommor o. d., som alla fingo god åtgång i de kinesiska hemmen. Längst bort, i en mörk vrå af butiken, voro några sedligheten sårande bilder upphängda. En dag infinner sig stadens polismästare, herr Lü, civilklädd och gör en rond i butiken. Han upptäcker därvid dessa bilder. Försäljaren befalles att genast bränna upp dem samt föres därpå till rådhuset, där han erhåller 200 bambuslag, jämte det att han får höra en strafpredikan. Dagen därpå kom han till oss och bad om salfva för sina sår. »De tvåhundra slag, jag fick, voro så goda som åttahundra vanliga,» förklarade han. Detta tilldrog sig i januari månad 1905 i Yuncheng, Shansi, Kina. Samtidigt var i Svenska Morgonbladet en artikel synlig, som beklagade den nutida litteraturen, där sinnligheten icke blott framhålles i ord, lika tydliga som någon bild, utan ock tolereras, ja, försvaras.

* * *

Anteckningar från en aftonbön, ledd af en bland eleverna i vår evangelistskola.

»Ty för Gud är ingenting omöjligt.»

»Det finns intet, jag är så ledsen öfver, då aftonen kommer, som att jag under dagens lopp så litet förtröstat på Gud. För honom är ingenting omöjligt. Jag minns en gång, då far var mycket sjuk. Han kunde icke tala, icke svälja en droppe vatten, och ögonen hade redan blifvit glasaktiga, mor grät och var alldeles förtviflad. Vi trodde allesamman på Jesus. Mina bröder och jag gingo så ut på gården, föllo ned vid en bänk och ropade till Gud, jag tror i två timmar. Vi bådo honom antingen göra vår far frisk eller taga hem honom. Plötsligt ropar någon på oss med stark röst att komma in. Det var far. Han ropade ännu en gång. När vi kommo in, sade han: »Jag är frisk. Låtom oss sjunga sången n:o 52 (en lofsång).» Själf stämde han in, sjöng med hela tiden och steg sedan upp.

En gång var jag i fara att drunkna på Gula floden. Jag slöt mina ögon och anbefallde min själ i Jesu hand, då jag helt plötsligt blef räddad. Ja, »för Gud är ingenting omöjligt».

* * *

Härom dagen berättade mig en person, huru en ämbetsman i en grannstad bestraffat fyra män, som spelat kort. Sedan de fått hvar sin risbastu, tvingades de att knäböja. På hvars och ens hufvud lades tvänne tegelstenar och på hvars och ens uppsträckta händer en tegelsten. I denna ställning fingo de ligga på rådhusgården natt och dag i 14 dagars tid som en varnagel för andra. Endast då de skulle äta, befriades de från tegelstenarne. »Blefvo de ej befriade från stenarne om nätterna?» frågade jag. »Tycker någon det?» blef svaret. »Nej, natt och dag måste de intaga samma ställning.»

»En annan gång», fortsatte han, »var det fyra kvinnor, som hade spelat och skulle straffas. Mandarinen ville ej slå dem utan befallde, att i hvart och ett af de fyra hörnen på en halmmatta skulle göras ett hål, genom hvilket kvinnorna skulle sticka sina hufvud. Midt emellan dem, på mattan, lades ett spelkort. Därpå sade mandarinen till dem: »Ni tycka ju om spelkort? Titta nu på detta!» Och så fingo de ligga »till påseende» ett visst antal dagar.

* * *

Det uppgifves, att af Rysslands oerhörda befolkning endast 4,484,594 i skolåldern varande barn, d. v. s. omkring 25 procent, besöka skolorna, under det att i Japan 5,351,502 eller 92 procent äro i åtnjutande af undervisning.

Ryssland, med sitt stora landområde och sina stora tillgångar, använder till folkskoleundervisning omkring 12,000,000 dollars årligen, Japan nära på 16,000,000.

August Berg.

Puchow den 3 mars 1905.

Älskade missionsvänner!

»Skrif: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.» Upp. 14: 13.

I måndags fingo vi följa en af våra troende i denna församling till hans sista hvilorum. Denne mans namn

var Li. Han döptes 1900 i Haichow. Såväl före som efter sitt dop följde han Herren troget och var en af de stilla i landet. Han var en fattig man och ägde ej något jordiskt hem utan bodde hos andra troende, senast hos en man med samma namn, som har en opieasyl i en by ej långt härifrån. Under sista tiden var han ganska klen. Dock skulle ej hans hemgång orsakas af sjukdom, utan behagade det Herren att låta honom få en helt annan död, underlig för våra ögon, men Herren gör inga misstag.

Natten till den 16:de febr. gjorde tjufvar inbrott i hemmet, där han bodde. När de fingo se Li, som gått ut, afsköto de mot honom ett skott. Det träffade. Innan han lät förbinda såret, gick han först in i sitt rum och bad. Han tycktes från första stund vara medveten om att Herren skulle taga honom hem. Det befanns, att kulan gått midt igenom kroppen. Intet kunde göras. Tidigt på morgonen utandades han sin sista suck. Innan han dog, hördes han yttra: »Gud, förlåt mig mina synder och förlåt dem, som skadat mig, ty de veta ej, hvad de göra!» Vi äro förvissade om, att vår broder gick hem till Gud, att han var redo. Han får nu hvila sig från sitt arbete, och hans svaga, bräckliga kropp är fri från alla plågor. Lycklig han, som nu ser Lammets ansikte!

Det har sedan blifvit klart, att Li fick gifva sitt lif i stället för den man, hos hvilken han bodde. Denne hade, dels till följd af att han vägrat hjälpa mördarens fader vid ett tillfälle, då han såsom kristen ej ansåg sig kunna göra det, och dels till följd af att han yttrat ett oförsiktigt ord, ådragit sig denna familjs missnöje och hat. I mörkret kunde de ej se, hvem som kom ut, och skottet träffade den oskyldige. Mördaren har upptäckts på så sätt, att, när han om natten kom hem efter att hafva föröfvat dådet, han af sin hustru begärde att få andra kläder, ty han ämnade rymma. Hon frågade honom då, hvad han gjort, hvarpå han svarade, att han slagit ihjäl en man i opieasylen. Att hon förrådde honom, berodde nog på, att hon blifvit illa behandlad af sin svärmor. Denne hade gått till hennes föräldrahem för att få låna penningar och lösa ut sin son, som redan misstänkts och insatts i häkte. När hon inga fick, slog hon sin sonhustru på det grymmaste. Byns styresmän togo nu i tu med saken och bundo såväl svärmodern som svärfadern och en svägerska samt skickade dem hit till mandarinen. Vi mötte dem på vägen den dag, då Li skulle begrafvas. Till följd af att i anklagelsen endast nämnts »strid emellan två familjer», blefvo de likväl lössläppta. Vi ha nu hört, att en annan anklagelseskrift skall sändas in.

Då vi framkommo till Lis hem, hvad fick jag se våra troende kvinnor göra? Jo, högljudt gråta vid likkistan alldeles som hedningarne. När jag bad dem upphöra därmed, sade de, att de ej förstått bättre. Begrafningsakten förrättades af Hsie, en af de ledande männen i vår församling. De flesta af de troende hade infunnit sig, och många utomstående stodo rundt omkring för att åse, hurn de kristna begrafva sina bortgångna. Som vi just dessa dagar med några kvinnor hade genomgått berättelsen om Jesu död och uppståndelse, stod det så lefvande för hjärtat, att denne vår broder ej fanns i den dystra, mörka grafven, utan att hans själ var hos Jesus. Underbara seger öfver död och graf! Innan skildringen af Lis död afslutas, skulle jag vilja bedja om förbön för vår andre vän, Li. Det är med sorg, jag uttalar vår fruktan, att han, fastän döpt långt före den andre, ej ännu funnit lifvet i Gud. Bedjen för honom, att då nu ej blott Jesus utan äfven gamle Li fått gifva sitt lif för honom, han af denna kärlek må dragas till sin Mästare!...

Under de två föregående veckorna ha vi här haft en bibelkurs med några kvinnor, 10 till antalet. Vi genomgingo därvid i korthet det viktigaste af Jesu lif. Vår Frälsares lidande i Getsemane syntes särskildt gripa dem. Huru mycket de fattat af de sanningar, som framhöllos, veta vi ej, men ett ord gladde oss. En kvinna, som vi tro är frälst, sade: »Jag har under dessa dagar fått mitt hjärtas ögon öppnade».

Redan innan kvinnorna lämnade oss, började våra skolflickor komma. I går anlände de sista. Antalet är nu 19. Bedjen för skolan, att Herren under denna termin må få vinna något hjärta, och att han må få välsigna dem, som redan äro hans, med »en stilla, saktmodig ande».

Min kamrat, fröken Bordson, förenar sig med mig i innerliga hälsningar!

I Herren ringa
Frida Prytz.

* * *

Tung-kuan den 22 mars 1905.

Kära missionsvänner!

»Herrens behag skall genom honom hafva framgång.» Es. 53: 10.

Först under förra året lyckades det missionen att få ett lämpligt hus på denna plats. Något förarbete är gjordt här, hvadan det finnes några manliga sökare, men bland kvinnorna har föga blifvit uträttadt. Nu skulle bibelkvinnan och jag hit på ett par veckor. 90 li hade vi att färdas och dessutom att passera öfver två floder på en dag. Det var därför alldeles mörkt, när vi kommo fram till stadsporten. Den var också stängd, men, då vi framvisade våra visitkort, gick portvakten välvilligt till rådhuset efter nyckeln. Medan vi väntade, blefvo vi bjudna på té, som under porten stacks ut till oss. »Behagar fröken bakelser?» frågades inifrån. Jag svarade nekande, väl vetande, att frågan ej var verkligt menad. Det var i alla fall en artighet. Nu öppnas porten, och vi tågade in. — »Vi ha orsakat eder mycket besvär», yttrade jag. »Betyder ingenting! Var blott försiktig, ty det är mycket vatten på gatorna.» — Vår körsven kände vägen, annars hade det nog blifvit besvärligt, ty vi hade ingen lykta. De mest trafikerade gatorna voro svagt upplysta af utanför butikerna upphängda papperslyktor. Längre fram lånades en sådan, och slutligen nådde vi lyckligt vår bostad. Trötta, som vi voro, gjordes inga vidlyftiga anordningar. Vi fingo ett fyrfat med glödande kol insatt under sängen, som här var af trä. Så utbredde vi våra täcken och gingo till hvila. Följande dag, söndag, var regnig och kall, men mycket folk kom dock. Däremot kom ej den församlingsmedlem, som vi hoppats skulle kunna leda den allmänna gudstjänsten. Fru Li och jag måste därför tala till de församlade. Stor stillhet rådde, ty Herren var ibland oss. Ett tiotal kvinnor voro med, och flera af dem inbjödo oss till sina

hem. Hela måndagen var fru Li ute, under det jag sökte få i ordning litet för de kvinnor, som väntades in från landet. Tisdagen gingo vi till en sökares, Chiao Chang-hueis, hem. Han är f. n. med ute i tältmissionen, men hans hustru, en ung treflig kvinna, mottog oss gladt. Deras hem var rätt rymligt, och en mängd kvinnor kommo. Flera ville veta, hur de skulle bedja till den sanne Guden. Man måste att börja med förestafva dem som barn, hvad de skola säga. — »Hur var det nu?» kunde de fråga den ena den andra. »Jo, låt mig tänka, kära måne, fräls mig!» — »Nej du, det var inte Je-liang (månen) utan Je-su». — »Ja visst, ack, hvad jag är dum!» — I skymningen gingo vi hem och funno tre kvinnor och en liten gosse inkomna från landet. De hade kommit för att stanna några dagar och få undervisning i Guds ord. Hur dyrbart var det ej att få taga emot dessa kära själar, som slitit sig lösa från hemmets bestyr och trots grannarnas begabberi kommit för att få höra mera om den Frälsare, de börjat känna och älska. Vi hade välsignade dagar tillsamman. I morgon, v. G., fara vi till deras by. Bibelkvinnan har lofvat dem skomönster, ty de vilja taga af sitt fotbandage. Öfver förra söndagen kom herr Linder till vår hjälp. Dessa dagar gå vi på husbesök. I går voro vi hos en sjuk man, som flera år varit sökare men rönt mycket motstånd i hemmet. Hans mor och hustru lofvade, att de härefter vilja vara ett med honom i att tjäna Gud. Troligen har han lungsot och lefver nog inte så länge. Medan vi voro där, kom en främmande kvinna och bjöd oss till sitt hem. Hon och sonen voro katoliker och hade taflor af Jesus och jungfru Maria upphängda på väggen. Sedan vi talat med dem en stund, förklarade modern: »Så snart jag kan, skall jag sända min son till Tongchow för att vänja sig af från opium och lära att rätt tillbedja Gud.» Bäst vi sutto, kom någon och frågade, om den utländska fröken var där. Det var en af våra bokförsäljare. Medan vi åto middag, predikade han för en skara folk ute på gården. Så snart det började skymma, måste vi gå hem. Härvid gingo vi förbi den förutnämnde Chiaos bostad. Fru Li stannade då där öfver natten för att närmare få språka med de intresserade i den gården. Hvarje kväll komma några troende män hit till aftonbönen. I dag har jag haft besök af en mandarinsfru och hennes lilla dotter. Som de bo här strax intill, kunna de gå hit. De hafva tagit ned sina afgudar och börjat bedja till den lefvande Guden. Fru Li har varit i deras hem, och i dag skulle jag ha gått med dit, men, som hennes man ej var riktigt frisk, kom hon hit i stället. Hon är en så intelligent kvinna, önskar vänja sig af från opium och att få sin dotter i skolan. Viljen I, kära vänner, bedja för denna familj, Chin heta de, samt för katoliken Iang och hans mor och alla, som i Tung-kuan äro påverkade af sanningen från ofvan? I morgon fara vi ut till landet. Om fredag ämna vi besöka telegrafdirektörens och om lördag återvända till Tong-chow. Fru Li kom just nu hem och berättade, att två familjer tagit bort sina afgudar. Ett afgudatempel brann ned i förgår natt, och det synes ha väckt folk till eftertanke.

Eder i Herren
Anna Eriksson.

* * *

Utdrag ur bref.

Yun-cheng den 1 febr. 1905.

. . . . För en tid sedan voro några af våra troende kvinnor här. De sutto ute på gården och läste sånger. En af dem, den sjuttioåriga fru Uei, satt och grät för sig själf. På tillfrågan, hvarför hon grät, pekade hon på den vers, hon just höll på att läsa, och sade: Jag blef så rörd i mitt hjärta öfver det, som står här. Det står, att Jesus älskar mig, och att jag får komma till hans hem i himmelen.» — Hon är en präktig kvinna. Vore hon blott ett par tiotal år yngre, så kunde hon bli en utmärkt bibelkvinna . . . .

I går, söndag, kom en man, som nyligen blifvit troende, och hade med sig hela sin familj, både små och stora. Han är så ifrig att få folk att tro på den sanne Guden, att de säga han är tokig. Jag önskar, att jag och vi alla i detta stycke vore lika dåraktiga.

Fredrika Hallin.

* * *

Ishi den 16 febr. 1905.

. . . . Herrens verk går nog framåt om ock endast med små steg. Vid en återblick på några år eller t. o. m. blott ett år kan man se, att mark vunnits. Jag tror, att en gudsfruktans ande mer och mer tager de troende i besittning, och det är god landvinning, äfven om inga numerära tillskott gjordes till församlingen. Gudstjänsterna här i staden besökas flitigare än förr. Många komma synbarligen icke för att prata om allehanda saker utan för att höra ordet; efter att tyst och stilla hört på gå de efter predikan direkt hem.

Vår evangelist Tsao fick i början af december flytta ut till en by och öppna en opieasyl. Han var där till i början af denna månad. Under dessa två månader predikade han ock. Ett nytt intresse tyckes ha vaknat på platsen. Flera ha börjat »studera läran», som de säga. En af de troende i denna by, en ung man, är mycket hoppingifvande. I förgår, då han var här på besök, sade han, att han i höst hoppas få tid att komma och studera på ett par månader. Han vill nämligen framåt i Guds kunskap. Jag välkomnade honom gladt, fastän jag på samma gång nödgades säga honom, att han hos oss måste bekosta sitt halfva underhåll. Han berättade, huru han varit trakasserad af folket i sin by angående afgudatjänsten. Det var vid det kinesiska nyåret (i början af febr.). Enligt tur och ordning skulle han vara byaman för det nu ingångna året. Han hade förut förklarat för de andra byamännen, att han icke kunde åtaga sig detta, ty till den tjänsten hör att hålla reda på afgudatemplens alla kärl och att sköta om templet och afgudarne. Nu kallades han emellertid till templet för att fullgöra sin plikt. Han gick oförskräckt dit, stod upp midt ibland byamännen och sade: »Jag kan icke sköta denna tjänst, ty jag är en kristen; jag kan icke ha något med afgudarne att skaffa.» De både hotade och sökte med vänlig öfvertalning förmå honom därtill, men han stod fast vid sitt beslut. »Ja», hette det till sist, »då får du bedja din morbror sköta tjänsten för dig» — hans morbror är ännu hedning. »Jag kan

icke uppmana någon att göra, hvad jag vet är synd», svarade vår vän. »Ni få själfva utse någon, som gör denna tjänst. Hvad helst jag kan hjälpa med i andra afseenden, det vill jag göra, men med afgudarne vill jag alls intet ha att skaffa.» Underligt nog läto de honom nu vara i fred. Han fick gå hem, utan att någon ofredade honom, och sedan har han ej hört af hela saken. Bedjen, att denne unge man blir ett af Herren fostradt redskap, en ledare för sina bröder! Han tyckes ha gåfvor härför. Hans namn är *Chang-hsien-long*.

I Herren ringe brodern
Axel Hahne.

Från hemarbetet.

Till våra vänner.

Det heter om Barnabas, att han i Antiokia »fick se Guds nåd och vardt glad». Sådana syner och sådan glädje ha ock förunnats mig under min senaste resa i landet för Svenska Missionen i Kina. I norr och söder (Jämtland och Skåne), öster och väster (ostkust och västkust) ibland missionens vänner inom skilda läger och i de mest olika yttre förhållanden har Guds nåd på olika sätt varit synlig, och alltid har den gifvit oss något att uppriktigt glädjas öfver.

Visst fröjdas man öfver det nya lifvets friskhet i den nu grönskande härliga naturen. Men allt det öfvermåttan härliga och nya, som Gud gör i sitt rike i vår tid — det gifver »glädje tillfyllest». När Guds nåd får gifva »grönska, knoppar, blommor och mogen frukt» i förut tomma, otillfredsställda och onyttiga människolif, då *ser* man och *är glad*. Under det att väckelser till människors omvändelse förspörjas mångenstädes, är Guds nåd synlig icke minst däri, att missionssinnet i allmänhet bland de troende genomgått en löftesrik förnyelse. Och vore det icke onaturligt, om de, hvilka själfva funnit, att Herren är ljuflig, icke ville erbjuda honom åt andra, och om de, hvilka på allvar insett, att i intet annat nama än Jesusnamnet är frälsning, icke ville göra honom känd för dem som icke ens hört det enda namnet nämnas?

Om vi nu glädjas öfver missionssinnets här och där nyutslagna grönska, så låtom oss vårda detta sinne, så att däraf må blifva både blommans vällukt och mogen frukt. Därvid torde möjligen följande påminnelser kunna tjäna till någon ledning:

1. Missionsintresset bör framför allt baseras på tydliga Guds ords utsagor. Missionsföredrag äro af den största betydelse för all ordnad kristlig verksamhet, men Guds ord enbart kan gifva oss den solida grundval för vårt hopp, som vi äro i behof af i arbetet för Guds rike. Det är icke människors blick på och subjektiva uppfattning af det stora missionsverket, som vi i första hand behöfva få del af, utan det är Guds tanke och plan ifråga om hans rike på jorden, som vi behöfva bli förtrogna med. Enkelt och praktiskt anordnade bibelstunder, med missionstanken sedd från olika sidor såsom ämne, skulle vara till oberäkneligt stor välsignelse för både enskilda och i vänkretsarne. Skulle ej dylika bibelstunder lätt nog kunna hållas här och där under sommaren, då troende vänner ofta äro tillsammans kortare och längre stunder?

2. Missionshistorisk litteratur bör användas mer både i hemmen och vänkretsarne. Vi skulle erhålla det rikaste utbyte af hvilotiden i sommar, om vi både för vår egen del och för att »läsa högt» anskaffade lämplig missionslitteratur. Att biografier äfven på detta område äro af stort intresse och högt värde, är en känd sak.

3. Mer bön måste komma i verksamhet, allt efter som kunskapen ökas — bön under i allmänhet kortare och flera bönemöten, än som nu vanligen hållas. Att i all enfald »förvandla det till bön», som man hört och läst, är ett af de verksammaste sätten för missionsintressets upplifvande.

4. Penningebidragen böra betraktas i första hand ej såsom gåfvor åt ett visst missionssällskap för dess missionärers lekamliga uppehälle utan såsom tackoffer eller tionde *åt Herren*. När Maria utgjutit den välluktande smörjelsen öfver Jesu fötter, sade han till lärjungarne: »En god gärning har hon gjort *mot mig*.» Hednamissionen är ju icke vissa missionssällskaps angelägenhet utan en Jesu Kristi och hans församlings gemensamma hjärteangelägenhet, och bör det därför alltid vara fråga om, hvad vi vilja och kunna offra åt honom, som älskat oss och utgifvit sig själf för oss.

*

En hälsning med hjärtligaste tack för all mot mig under min senaste resa visad vänlighet sändes i samband härmed till vänner i Östersund, Tranås, Västervik, Kristianstad, Glemmingebro, Ystad, Malmö, Lund, Helsingborg och Göteborg. Har sånings arbetet tillsammans med trofasta vänner varit rikt på glädje, hurudan skall väl då glädjen blifva, då vi »tillsammans få skörda»?

Johs Rinman.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Tacksägelse för all Herrens trofasthet och hjälp under det gångna verksamhetsåret (se Redogörelsen sid. 42—48).

Bön: För arbetet bland kvinnorna i Tongchow-fu (sid. 48—49); för verksamheten på de af H. Linder nämnda platserna (sid. 50—51).

För den af F. Prytz omtalade mannen Li; för skolflickorna i Puchow (sid. 53).

Tacksägelse för Guds verks framgång i Yuncheng och Ishï (sid. 54). Bön för den af A. Hahne omnämnda unge mannen (sid. 55).

För vår syster Emma Andersson, som i dagarna lämnat Sverige för att öfver Amerika, där hon har nära släktingar, återvända till missionsfältet. Må missionens vänner komma ihåg henne i uthållig förbön, att Herren må vara med henne och rikligen välsigna henne.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" från den 1—23 maj 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
360.	H. P., Lindesberg	25: —	
361.	M. P., d:o	20: —	
362.	M. P. d:o	30: —	
365.	Barnsföreningen i Berghäll, Helsingfors. gm M. L.	71: 60	
366.	I breflådan från onämnd	10: —	
367.	»Från en gosses sparbössa» gm K. B., Tranås	10: —	
368.	Tomatorps mfg gm A. N.	30: —	
369.	Kollekt på Kinamötet i Fårbo d. 24/4 gm M. K.	12: 50	
370.	Samlade medel genom F. F., Nacka, Sundsvall	22: 75	
371.	I. F., Stockholm	300: —	
372.	A. B., d:o till frk. Ebba Burèns underhåll	750: —	
373.	Hörsta Ynglinga- och jungfrufören. till A. Hahnes underhåll gm P. L.	10: —	
374.	Från missionsvänner i Hörsta, d:o gm d:o	20: —	
376.	Hvad hon kunde, det gjorde hon, gm M. T.	1: —	
377.	Kollekt i Venersborg gm B. F.	33: 70	
378.	D:o i Lidköping gm G. S.	46: 59	
379.	D:o i Mariestad	50: 10	
381.	En tacksamhetsgärd till Herren från årets manliga konfirmationsungdom gm O. E.	14: 50	
382.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg., till J. Böllings underhåll kr. 100: andel i kollekt i Betlehemskyrkan d. 24/4 50 kr. gm A. R.	150: —	
383.	H. B., Stockholm	5: —	
384.	Onämnd gm K. B., Tranås	10: —	
385.	B., Kina gm E. A.	10: —	
386.	E. J., Ödeshög: Bidrag till frakt för jullådorna	5: —	
388.	Insamladt af skolbarn gm G. G., Uppsala	1: 35	
389.	D. N., Fejarp, & O. K., Lund	25: —	
390.	Matt. 28: 19	50: —	
391.	F. M., Ställberg	10: —	
392.	U. S., i ställföreträdarskap. Till S. Engströms underhåll gm K. M. A.	400: —	
394.	Höganäs Kristl. Ungdomsförening gm S. A.	28: 50	
395.	H. V., Stockholm	5: —	
399.	Lilla Svenska Barntidningen, Jönköping	1: —	
400.	A. L., Ransby, bidrag till frakt för jullådorna	14: —	
401.	K. B., Tranås, d:o d:o	10: —	
402.	O. E., gm E. Y., Ölsboda. Degerfors	10: —	
403.	Söndagsägg	10: —	
404.	H. E.	10: —	
405.	A. B., bidrag till frakt för jullådorna	25: —	
406.	Från Å—a skola	1: 90	
407.	»Tackoffer» till Herren. Ef. 3: 20 d. 16/5	500: —	
408.	Vänner i Kristianstad gm C. N.	25: —	
409.	Från N. i d:o gm A. G.	5: —	
410.	K. F. U. M. i Ystad gm O. J.	10: —	
411.	Onämnd i d:o gm d:o	10: —	
412.	Kollekt i Helsingborg gm E. W.	80: 22	
413.	Lilla Stinas testamente gm E. D., Göteborg	25: —	
414.	E. R., bidrag till frakt för jullådorna	5: —	
416.	Onämnd d:o, d:o	2: —	
417.	Från Krogstorps & Sulegångs syfören. gm A. J.	25: —	
418.	M. P., gm C. B., Nerikes Tidningen, Örebro	60: —	
419.	Lindes syföreningar genom N. S.	50: —	
420.	Lilla Svenska Barntidningen	8: —	
	Trpt kronor	3,044: 71	
421.	D:o d:o	2: —	
423.	Bråbygdens jungfrufören. gm Ch. M., Kristdala	50: —	
424.	Björka syförening gm G. G., Motala Verkstad	50: —	
425.	Från enskild gifvare gm d:o	10: —	
426.	Lilla Svenska Barntidningen, Jönköping	1: 84	
427.	Erstorps missionskrets gm J. W. H., Finspong	20: —	
428	Östra Härads ungdomsförbund till Bloms underh. gm A. S., Hvetlanda	300: —	
429.	Gm A. E., Sköfde, till arbetet i Yuncheng	16: —	
430.	Sinims Lands Förlag: från kalendern »Hans Stjärna i Östern»	232: 11	
431.	A. M., Stockholm gm H. S.	10: —	
432.	Sparbössemedel från Ingelstorp gm F. M.	20: —	3,756: 66

Till särskilda ändamål:

363.	Från femöresfören. i Visby gm M. S. till H. Linders bibelkurser	22: —	
364.	Fru L. till d:o	3: —	
375.	En skåning, till infödd evangelist	200: —	
380.	Sparbössemedel fr. Ruth, Viola och C. L., Örebro, till traktater	10: —	
387.	Bönekretsen i Uppsala, till infödd evangelist i Berglings distrikt	150: —	
393.	S. N., halfårsunderhåll d:o d:o	75: —	
396.	A. de B., d:o d:o d:o	75: —	
397.	Ur Syfören. för S. M. K:s sparbössa, Stockholm, till inf. bibelkvinna åt fru Blom och fröken S. Engström	100:	
398.	C. E. J., Håga, Lindesberg, till inf. evangelist	100: —	
415.	K. F. U. K:s Centralfören. s.s. till flickan Che'ns underh. i Anna Janzons skola gm K. M. A.	50: —	
422.	Mfgs syförening i Alingsås till underhåll af 2:ne skoltickor	100: —	885: —
	Summa kronor för maj		4,641: 66
	Summa kr. under jan.—april månader		26,798: 12
	Under jan.—maj (till den 24) månader		31,439: 78

Med varmt tack till hvarje gifvare.

På dig hoppas vi, till ditt namn och till ditt pris står själens längtan.

Jullådorna.

Till alla vänner, som sändt »julklappar» till våra missionärer, frambäres det varmaste tack. Lördagen den 20 maj afgingo 18 lådor. Sändningen var således större än någonsin förr.

*

S. M. K:s 18:de årsmöte

äger rum Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan. På f. m. kl. 11, hälsningstals af ordf., meddelanden om årsberättelsen samt föredrag af missionär E. Folke. På e. m. kl. 6 föredrag af hrr J. Rinman och J. Hedengren.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.